

«Από τη στάχτη θα αναγεννηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΤΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΝΟΕΜΒΡΗ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 32

ΔΡΧ. 30

ΟΙ ΟΜΟΒΡΟΝΤΙΕΣ ΤΩΝ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ

ΠΛΕΚΤΑΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΟΥ ΜΠΛΟΚ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Ξαφνικά η χώρα σκεπάστηκε από τα σκάνδαλα: Τράπεζα Κεντρικής Ελλάδας - ΔΕΗ, Διυλιστήρια. Ο τύπος είναι γεμάτος από δαύτα εδώ και ένα μήνα περίπου. Τα κόμματα μιλάνε γι' αυτά, ο λαός ενδιαφέρεται να μάθει και συζητάει γι' αυτά.

Στην πραγματικότητα παρά το μεγάλο θόρυβο που ξέσπασε, πολύ λίγα μαθαίνει κανείς για την φύση τα πραγματικά περιστατικά και τα αποδεικτικά ντοκουμέντα αυτών των σκανδάλων. Υπάρχουν απομακρύνσεις μιας σειράς ηγετικών στελεχών του κρατικού οικονομικού μηχανισμού, ιδιαίτερα στον τομέα των πετρελαίων και της ΔΕΗ. Ένας γενικός γραμματέας υπουργείου παραιτείται (ο Παπαναστόπουλος του υπ. Βιομηχανίας), ένας Χαλκιδής διοικητής της Τράπεζας Ελλάδας εκτίθεται βαριά και σχεδόν γελοιοποιείται, και τα στοιχεία που δικαιολογούν μια τέτοια ομοβροντία «ποιόν» και ανακατατάξουν δεν είναι παρά λιγδολογές επίσημες ανακοινώσεις και δημοσιογραφικές πληροφορίες.

Δεν υπάρχει ελληνας ενήλικας που να μην ξέρει ότι δεν υπάρχει προμήθεια ή έργο του δημοσίου που να μην κολυμπάει στις «μίζες» του. Κανένα ψηλό οικονομικό γραφειοκρατικό στέλεχος δεν είναι απαλλαγμένο από αυτή την υποψία. Έντιμοι άνθρωποι υπάρχουν παντού, αλλά στην ίδια τη λογική της γραφειοκρατίας είναι η διαφθορά. Και περιμένει κανείς να πάει τόσο πιο μεγάλη αυτή η διαφθορά, όσο πιο ογκώδης και γραφειοκρατικός είναι ο οικονομικός μηχανισμός του κράτους, όσο πιο ξεκομμένο είναι αυτό από το λαό, όσο πιο πολύ αποκλειστικά ο γραφειοκρατικός μηχανισμός ελέγχεται από μια μερίδα της αστικής τάξης.

Η σχεδόν απόλυτη μονοκρατορία του ΠΑΣΟΚ στην κρατική οικονομική διαχείριση, η λειτουργία των οικονομικών στελεχών αυτού του κόμματος σαν φορέων του κρατικού χρηματιστικού κεφάλαιου, είναι φυσικό να τους διαμορφώνει

σαν μια αστική τάξη νέου τύπου, είναι φυσικό να τους διαφθείρει ανεξάρτητα ακόμα και από που προέρχονται κοινωνικά, ανεξάρτητα και από τις αρχικές τους προθέσεις.

Καμιά έκπληξη για το πλατύ κοινό να πληροφορηθεί κάποια στιγμή ότι οποιοδήποτε στέλεχος του ΠΑΣΟΚ «λαδώθηκε» ανάλογα με τη θέση του στην ιεραρχία και το μέγεθος της «δουλειάς».

Κι όμως τίποτα τέτοιο δεν βγήκε καθαρά. Η γνώμη μας είναι ότι το πιο σκανδαλώδες σ' αυτά τα σκάνδαλα βρίσκεται στο τρόπο που πρόκεινται.

Είναι απίθανο τόσα πολλά σκάνδαλα να ξεσπάσουν ταυτόχρονα.

Είναι απίθανο να είναι τόσο ατεκμηρίωτα, τόσο στερημένα από κραυγαλέα στοιχεία και μαρτυρίες.

Είναι ολόκληρο ασυνήθιστο να γίνεται πρώτα η καθαίρεση των υπευθύνων των μεγάλων σκανδάλων και

μετά αυτά να έρχονται στο φως.

Τέλος και και το πιο βασικό είναι πρωτοφανές όλα τα σκάνδαλα μιας κυβέρνησης και ενός κυβερνητικού κόμματος να προβάλλονται εξ αρχής με ευθύνη του πρωθυπουργού και αρχηγού αυτού του κόμματος.

Με λίγα λόγια πιστεύουμε ότι το σκάνδαλο είναι πολιτικό και η πηγή αυτού του σκανδάλου είναι το Καστροί.

Ταυτόχρονα η αποκάλυψη αυτών των πραγματικών ή υποθετικών σκανδάλων έχει κι έναν άλλο βαθύτερο και ευρύτερο στόχο. Θέλει να εμφανίσει σάπια μια κατάσταση και να απαιτήσει μια κάθαρση μεγάλης κλίμακας.

Είναι φανερό ότι η Παπανδρείκη ρωσόφιλη κλίκα κρατάει από σήμερα κι όλες το κοσμερο σπαθι της

καθαρής είναι ταυτόχρονα και το άλλοθι της για να προχωρήσει τα ύπουλα σχέδιά της. Ανόητα η παλιά δεξιά του Μητσοστάκη ισχυρίζεται ότι ο Παπανδρέου έχει αποσυρθεί πανικόβλητος από το πεδίο της κυβέρνησης και της επίσημης κοιματικής ηγεσίας. Κι όμως ο Παπανδρέου δεν κάνει τίποτα άλλο από το να υποχωρεί για να εκθέσει αυτήν την κυβέρνηση και το Εκτελεστικό Γραφείο. Υποχωρεί για να ανταπεψθεί με δύναμη.

Αντίθετα ακριβώς απ' ότι νομίζουν οι επιπόλαιοι παρατηρητές η Παπανδρείκη κλίκα σέρνει το χορό της πολιτικής ζωής.

Η κλίκα οδηγεί μεθοδικά στην ήττα τους δημάρχους των «τριών πόλεων» με τη συνεργασία του «λευκού» του Φλωράκη, στον β' γύρο. Αυτή κάνει τον πρώτο ανασχηματισμό που αντί να ανταποδοσει το πισώπλατο χτύπημα στο ψευτο - ΚΚΕ, καθαίρει τον μόνο σταθερό αντι - ψευτο ΚΚΕ της κυβέρνησης, τον Γιαννόπουλο. Αυτή ξαναβάζει έντονα το ζήτημα της δήθεν απλής αναλογικής σαν ορο της επανόδου των δήθεν έντιμων Λάζαρη - Λαλιώτη.

Αυτή ζητάει επίμονα την αλλαγή των συσχετισμών στο Εκτελεστικό Γραφείο που επιμένει να είναι αντίθετο στο μέτωπο με το ψευτο ΚΚΕ.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που το σκάνδαλο των Διυλιστηρίων μπλέκει στα γρανάζια του το Εκτελεστικό Γραφείο που δεν πήρε υπ' όψη του τις καταγγελίες του πολύ ύπουτου Κελίδη ενάντια στον Καραγά-

λιο εδώ και πέντε μήνες.

Οχι! Αυτή η υπόθεση των σκανδάλων βρωμάει από όλες τις πλευρές. Από παντού φαίνεται στημένη ως προς το πως εκδηλώθηκε.

Είναι αδύνατο να μη ξέρει ο Παπανδρέου ότι ο Κοσκωτάς ετοιμάζεται να αγοράσει την Τράπεζα Κεντρικής Ελλάδας, όταν αυτές οι διαπραγματεύσεις απασχολούν μήνες πριν τον τύπο και να παρεμβάλλει εκ των υστέρων εκθέτοντας βαριά το υπουργείο Εθνικής Οικονομίας και τον διοικητή της Τράπεζας Ελλάδας, που υποχρεώνεται να καθαίρει σαν ύποπτο τον άνθρωπο που ο ίδιος διόρισε σαν εκκαθαριστή και συνομιλητή του Κοσκωτά. Πόσο ίδια κατάθεση έχει το χτύπημα του Παπανδρέου με την απεργία που προωθεί εκείνες τις μέρες η ΟΤΟΕ κάτω από την επιμονή του ψευτο - ΚΚΕ ενάντια στον Κοσκωτά.

Το ίδιο και με τα Διυλιστήρια. Δεν είναι δυνατόν το εκτελεστικό του ΠΑΣΟΚ να έχει στα χέρια του την καταγγελία πριν 5 μήνες και ο Παπανδρέου πρόεδρος του οργάνου αυτού να μην τη ξέρει. Άρα περιμένει την κατάλληλη στιγμή να την ξεφορτωθεί. Επί πλέον χρειάζεται να διώξει τον Νάτσινα και να στήσει τη δουλειά με τον πιο δόλο του Πεπονή. Ο Πεπονής κινήθηκε πραξικοπηματικά σ' αυτήν την υπόθεση. Κατ' εντολή του Παπανδρέου. Μετά από μια καταγγελία γίνονται εκτεταμένες έρευνες, ρωτούνται πολλοί άνθρωποι, σε κό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΑΠΟΥΛΙΑ ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΡΕΜΙΑ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΕΝΤΑΣΗ

«Θα μείνουν οι βάσεις». «Θα φύγουν οι βάσεις». Αυτές ήταν οι δύο κατηγορίες διαπιστώσεων στη διάρκεια του ταξιδιού του Παπούλια στην Ουάσιγκτων.

Αυτές οι διαπιστώσεις συνεχίζουν έτσι αμείωτες σε ένταση και επιμονή εδώ και χρόνια ακριβώς από την επόμενη μέρα από την υπογραφή της συμφωνίας το '83.

Εμείς δεν είμαστε σε θέση να εκτιμήσουμε σήμερα με βεβαιότητα τι θα κάνει ο Παπανδρέου το '88. Το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτός δεν θα θεωρηθεί σαν κύριο παράγοντα στις αποφάσεις του το τι θέλει ο λαός μας, δηλαδή το να φύγουν οι αμερικάνοι. Αυτός θα φερθεί ανάλογα με τις δυνατότητες που έχει μέσα στο διπλοπρόσωπο παιχνίδι που παίζει και στην χώρα και στο ίδιο του το κόμμα. Θα φερθεί ανάλογα με το πως είναι οι διεθνείς, τοπικοί και εσωτερικοί συσχετισμοί δυνάμεων.

Εμείς εδώ απλά επαναλαμβάνουμε ότι στην ρωσόφιλη στρατηγική της κλίμακας Παπανδρέου (και μόνο εξ αιτίας αυτής και όχι για πατριωτικούς λόγους) συμπεριλαμβάνεται η απομάκρυνση των αμερικάνικων βάσεων.

Εκείνο που έχει σημασία στην επίσκεψη Παπούλια και στα αποτελέσματά της, εκείνο που μας ενδιαφέρει άμεσα πολιτικά είναι αν εξομαλύνονται, όπως λέει η πλειοψηφία του αντιπολιτευτικού τύπου, η αν οξύνθηκαν οι σχέσεις κυβέρνησης ΗΠΑ μετά από αυτήν την επίσκεψη.

Είμαστε της άποψης ότι η επίσκεψη Παπούλια αντίθετα από τα

τυπικά σ' αυτές τις περιπτώσεις επίσημα ανακοινωθέντα ήταν ένα ακόμα βήμα στην όξυνση αυτών των σχέσεων. Ο πιο άμεσος στόχος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού μετά το '83 ιδιαίτερα τον τελευταίο χρόνο είναι να αποσπάσει την παράταση της συμφωνίας για τις βάσεις από την ελληνική κυβέρνηση, αλλά και δεν είναι ο μοναδικός.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΡΩΣΙΚΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ

Μία ακριβώς μέρα μετά την επέτειο του Πολυτεχνείου όπου ο λαός διατράνωσε την πίστη του για εθνική ανεξαρτησία από Αμερική και από Ρωσία, έφτασαν στο λιμάνι του Πειραιά Ρωσικά πολεμικά που ανήκουν στο στόλο της Μαύρης θάλασσας.

Ο σκοπός της επίσκεψης των πλοίων του Σοβιετικού σοσιαλϊμπεριαλισμού είχαν μοναδικό σκοπό να δείξουν την αλματώδη κίνηση που κάνει η χώρα μας από την αγκαλιά του Αμερικάνικου στην αγκαλιά του Ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο επικεφαλής των πλοίων αντιναύαρχος Μ. Χρονόπουλος (δεν είναι τυχαίο ότι επιστράτευσαν ένα στέλεχος τους που έχει ελληνικό όνομα για να δείξουν τους «δεσμούς» ανάμεσα στην Ελλάδα και στη Ρωσία ακόμη από την εποχή των Τσάρων) επισκέφθηκε την ηγεσία των ενόπλων δυνάμεων στη χώρα μας και ενημερώθηκε για διάφορα ζητήματα στρατιωτικής φύσης.

Επίσης τα Ρωσικά πλοία με βοήθη την καθημερινή προπαγάνδα των εφημερίδων της Νέας Δελχιάς (Πασοκ - «Κ» - «Κε» - «Κεξ») προσπάθησαν να πείσουν τον λαό στην Αθήνα, και τον Πειραιά να τα επισκεφτεί, για να καλλιεργήσουν ένα φιλικό κλίμα απέναντι στο Ρώσικο στόλο.

Όμως ο λαός στην Αθήνα και στον Πειραιά δεν ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα των Ρώσων σοσιαλφασιστών, με εξαίρεση μερικούς Κνίτες και Ακεπίτες.

Με πρωτοπόρο τρόπο η Κομματική Οργάνωση Πειραιά της ΟΑΚΚΕ κίνησε χαρτοπανό, που έγραφαν «Έξω ο Ρωσικός στόλος από τον Πειραιά», «Ότι Ρωσία, ότ Αμερική, Ελλάδα ανεξάρτητη, σοσιαλιστική», «Όχι στη φιλορώσικη Πολιτική του Παπανδρέου». Επίσης την Παρασκευή το μεσημέρι μοίρασε προκήρυξη στον Ηλεκτρικό σταθμό του Πειραιά και το απόγευμα έκανε μαζική προπαγάνδα με ομιλίες, μοίρασμα προκήρυξης και πούλημα εφημερίδας στο κέντρο του Πειραιά.

Σ' όλη αυτή την δραστηριότητα η οργάνωση βρήκε μεγάλη ανταπόκριση από τον Πειραιώτικο λαό. Και αντήχησε η φωνή του λαού μας: Αμερικάνοι - Ρώσοι, κάτω τα χέρια απ' την Ελλάδα.

Δημοσιεύουμε την προκήρυξη της Κ. Ο. Πειραιά.

ΕΞΩ Ο ΡΩΣΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ - ΡΩΣΟΙ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Από την Τρίτη 18 Νομβρίου τρία πολεμικά του Ρώσικου στόλου βρίσκονται αγκυροβολημένα στο λιμάνι του Πειραιά. Οι Ρώσοι σοσιαλϊμπεριαλιστές, όπως και στο παρελθόν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, παρουσιάζουν αυτές τις επισκέψεις σαν εθιμοτυπικές.

Όμως δεν πρέπει ούτε μια στιγμή να ξεχνάμε ότι η σημερινή Ρωσία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

Η εργατική τάξη εμπόδιο στο φιλορώσικο μπλοκ Παπανδρέου - Φλωράκη

ΕΝΙΑΙΟΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΨΩΜΙ - ΕΙΡΗΝΗ - ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΣΤΟΝ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΣΜΟ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ - ΦΛΩΡΑΚΗ

Υπάρχει ένα σημαντικό εμπόδιο, που πρέπει να ξεπεραστεί, έστω και ταχτικά για να μπορέσει το ρωσόφιλο μπλοκ Παπανδρέου - Φλωράκη να θρωναστεί στην εξουσία. Αυτό δεν έχει να κάνει με τις αντιθέσεις ανάμεσα στα τμήματα της αστικής τάξης, και τους συσχετισμούς ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές, αλλά με την αντίθεση ολόκληρου του εργαζόμενου λαού απέναντι στην πολιτική της πείνας και της εξαθλίωσης.

Το μπλοκ Παπανδρέου - Φλωράκη για μια ολόκληρη περίοδο χρησιμοποίησε το εργατικό κίνημα για το χτύπημα της παλιάς δεξιάς τόσο πολιτικά όσο και οικονομικά. Στην περίοδο που το κύριο ζήτημα έγινε το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών μέσα στο ΠΑΣΟΚ και πάλι το λεγόμενο «Κ»-ΚΕ χρησιμοποίησε το εργατικό κίνημα για το χτύπημα της «δεξιάς στρόφης» και ο Παπανδρέου φόρτωσε στην Κουτσουγιωργική φράξια — που το αποδέχτηκε με χαρά — το βάρος της αντεργατικής πολιτικής. Αυτή η κρυφή συμμαχία, έφερε τους πρώτους καρπούς, το «ράγωμα, τους Γιαννιόπουλου, ενώ ετοιμάζεται όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω, το πάρομο της ΓΣΕΕ από τις δυνάμεις του φιλορώσικου μπλοκ μέσα στον συνδικαλισμό.

Και στις δύο αυτές φάσεις, η ταχτική τους πήρε σοβαρά υπ' όψη της ένα παράγοντα, τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Με κανένα τρόπο, δεν

θα έπρεπε το εργατικό κίνημα να ξεπεράσει τα όρια που καθόριζε η ταχτική αυτού του μπλοκ, δεν θα έπρεπε δηλαδή να βγει ένα ρωμάλιο απεργιακό κίνημα, που να αμφισβητήσει την κυριαρχία τους και να απαιτήσει πραγματικές αυξήσεις. Εκεί βρίσκεται ο απεργοσπαστισμός του ψευτο - ΚΚΕ τόσο στην πρώτη, όσο και στην δεύτερη περίοδο.

Και αυτό γιατί η κυριαρχία των Παπανδρέου - Φλωράκη θα σημάνει νέα δεσμά για την εργατική τάξη, νέα πολιτική πείνας για τους εργαζόμενους, νέο χτύπημα του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Αυτό άλλωστε το είχε παραδεχτεί ανοιχτά ο Φλωράκης πριν μερικούς μήνες στην Θεσσαλονίκη όταν κάλεσε τον λαό μας σε νέες θυσίες, όταν θα έρθει στην εξουσία, μια «πραγματική αντιιμπεριαλιστική - αντιμονοπωλιακή» κυβέρνηση.

Σήμερα το μπλοκ της νέας δεξιάς (Παπανδρέου - Φλωράκη) βρίσκεται κοντά σε μια τέτοια κυβέρνηση. Αυτό καθορίζει και μια νέα ταχτική απέναντι στο εργατικό κίνημα. Δύο είναι τα βασικά χαρακτηριστικά αυτής της νέας ταχτικής. Το ένα είναι το σταμάτημα κάθε απεργιακής κινητοποίησης, έστω και αυτών των 24ωρων - κοροϊδία που έκαναν στην αρχή του χρόνου, και δεύτερο η διαμόρφωση του «κυβερνητικού προγράμματος». Αυ-

τό είναι οι «όροι» που έβαλε ο Φλωράκης στην τελευταία συνάντησή του με τον Παπανδρέου στο Καστρί. Και τα δύο αυτά χαρακτηριστικά, παίρνουν αρκετά στα σοβαρά την οξυμένη αντίθεση των εργαζομένων στην πολιτική της πείνας, και την αποδέσμευσή τους από την οργανωτική και ιδεολογική επιρροή του σοσιαλφασισμού.

Τώρα πρέπει να φανεί αυτοί οι όροι ικανοποιούνται. Ότι η προσέγγιση που εδώ και ένα χρόνο προετοιμάζουν οι Παπανδρέου - Φλωράκης δίνει οικονομική ανακούφιση στην εργατική τάξη. Πάνε μ' αυτόν τον τρόπο να περικυλώσουν οι συνωμότες τους εχθρούς τους παίρνοντας μαζί τους το λάδι.

Όμως αυτοί οι απατεώνες δεν θέλουν παρά να δώσουν ψίχουλα σαν αντιβιο στην άγρια και εντεινόμενη εκμετάλλευση. Για την ακρίβεια θέλουν να φανεί ότι δίνουν ψίχουλα. Γι' αυτό προσπαθεί να αξιοποιήσει ο Φλωράκης το τελευταίο πάγωμα τιμών σαν αποτέλεσμα δικιάς του πίεσης, ενώ αυτό το πάγωμα έχει σαν στόχο να ρίξει τον πληθωρισμό και γι' αυτό ετοιμάζονται και μερικά ακόμα μέτρα για το μάτι.

Χρειάζεται γι' αυτό σήμερα η πιο οξυμένη πολιτική επαγρύπνηση του διεκδικητικού κινήματος του εργαζόμενου λαού.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Το μπλοκ της νέας δεξιάς, δεν μπόρεσε να πείσει τους εργαζόμενους για την αναγκαιότητα της πολιτικής της πείνας. Παρά την πολιτική διάσπαση που έφερε στους εργαζόμενους, υπάρχει σήμερα η ενιαία θέληση για το ψωμί και την δουλειά.

Η αγανάκτηση που επικρατεί, είναι μια βόμβα που μπορεί να τινάξει στον αέρα τα σχέδιά τους. Αυτό είναι το πρώτο στοιχείο, που επιβάλλει το σταμάτημα των κινητοποιήσεων σαν πανελλαδικό επίπεδο, έστω και με το σταγονόμετρο, γιατί τέτοιες κινητοποιήσεις μπορούν να λειτουργήσουν σαν το φυτίλι που θα βάλει φωτιά.

Αυτό όμως είναι η μια πλευρά. Η άλλη είναι πως οι εργαζόμενοι γύρισαν την πλάτη στο ψευτο - ΚΚΕ και στα συνδικάτα του.

Αυτό είναι το πιο σημαντικό. Κατά χιλιάδες η εργατική τάξη δεν συμμετέχει στις διασπαστικές απεργίες αυτού του κόμματος. Οι εργάτες κατάλαβαν, και αρνούνται να γίνουν το εργαλείο για την αναρίχωση του ψευτο - ΚΚΕ στην εξουσία. Δεν θέλουν πλέον να γίνουν το διαπραγματευτικό χαρτί στα χέρια του προχρονίου του σοσιαλιμπεριαλισμού για το τράβηγμα της αστικής τάξης ή τμημάτων της προς την Ρωσία.

Η όλο και λιγότερη συμμετοχή των εργατών στις «απεργίες» του ψευτο - ΚΚΕ, η όλο και μικρότερη συμμετοχή τους στα συνδικάτα που ελέγχουν, είναι τα πρώτα δείγματα της αποδέσμευσής της εργατικής τάξης από την οργανωτική και ιδεολογική επιρροή του σοσιαλφασισμού. Είναι ότι πιο ελπιδοφόρο υπάρχει, είναι η αρχή της ανάπτυξης ενός πραγματικού ταξικού εργατικού κινήματος.

Είναι καθήκον της ΟΑΚΚΕ να παλαίψει για την ενότητα της εργατικής τάξης, ενάντια στα κόμματα του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλιμπεριαλισμού. Να προβάλλει και να οργανώσει τον απεργιακό αγώνα πάνω στις άμεσες διεκδικήσεις, τον αγώνα για ψωμί, ειρήνη, δημοκρατία.

Απέναντι στην πολιτική της πείνας, του φασισμού και του πόλεμου, οι εργάτες θα υψώσουν σαν γρανιτένιο τείχος την ενότητά τους, θα βρουν νέες μορφές συνδικαλιστικής οργάνωσης, χρησιμοποιώντας μέχρι τέλος τις παλιές, θα προχωρήσουν στον ενωμένο αγώνα πάνω στα δικά τους συμφέροντα.

ΟΙ ΟΡΟΙ

Το ψευτο - ΚΚΕ γέμισε την Αθήνα με δύο αφίσσες, η μια γράφει «απλή αναλογική» και αυτό αναφέρεται σε άλλο άρθρο της εφημερίδας μας, και η άλλη γράφει «οικονομική ανακούφιση των εργαζομένων».

Πώς όμως θα ανακουφιστούν οι εργαζόμενοι; Αυτό για το ψευτο - ΚΚΕ δεν είναι θέμα πλατιάς προπαγάνδας, γιατί ειπαίμε, οι εργάτες θέλουν αυξήσεις, και δεν πρέπει να ζητάνε κάτι τέτοιο όταν το ψευτο -

ΚΚΕ θα είναι στην κυβέρνηση.

Υπάρχουν όμως τρία ιδιαίτερα «αιτήματα» που ο Φλωράκης τα έβαλε σαν όρους στον Παπανδρέου, για την υποστήριξή του σ' αυτόν. Αυτά είναι:

— Αυξήσεις στους χαμηλόμισθους
— Έλεγχος και πάγωμα στις τιμές.
— Συνδέρμο για εκλογή διοίκησης στη ΓΣΕΕ.

Αυτά τα τρία «αιτήματα» χρειάζονται στη νέα δεξιά, για να δημιουργήσουν ένα ευνοϊκό κλίμα στους εργαζόμενους για να δεχθούν σαν μια αριστερή λύση την ανοιχτή διακυβέρνηση της χώρας από το ρωσόφιλο μπλοκ, αλλά ταυτόχρονα να μην την δεσμεύουν σε ένα πρόγραμμα πραγματικής ανακούφισης των εργαζομένων. Γιατί όπως θα δείξουμε πιο κάτω και τα τρία αυτά «αιτήματα» δεν σημαίνουν απολύτως τίποτα για τους εργαζόμενους.

Αυξήσεις στους χαμηλόμισθους

Το «αίτημα» αυτό είναι η εφαρμογή της θεωρίας του Παπανδρέου για χαμηλόμισθους και υψηλόμισθους εργαζόμενους, που έχει σαν στόχο να διασπάσει τους εργαζόμενους και να κρατήσει χαμηλά την τιμή της εργατικής δύναμης.

Γιατί ποιός είναι ο υψηλόμισθος; Και ποιός θα το καθορίσει αυτό; Ένα πραγματικό κομμουνιστικό κόμμα, διαμορφώνει το οικονομικό αίτημα στο μεροκάματο και στον μισθό.

Λέει αυξήση στο μεροκάματο, παλεύει για την διασφάλιση ενός ενιαίου κατώτατου μεροκάματος, ικανού να ανταποκρίνεται στα έξοδα συντήρησης, που απαιτούνται για την παραγωγή, την ανάπτυξη, τη διατήρηση και τη διαίτιση της εργατικής δύναμης.

Για να αποδείξουμε την απάτη αυτού του «αιτήματος» του ψευτο - ΚΚΕ, θα προσπαθήσουμε να ξαναθυμηθούμε με βάση την μαρξιστική πολιτική οικονομία τι είναι το μεροκάματο.

Ο εργάτης στον καπιταλισμό, σε αντίθεση με τον δούλο, δεν πουλάει τον εαυτό του στον καπιταλιστή, αλλά την εργατική του δύναμη, για όσο χρόνο δουλεύει σ' αυτόν. Η εργατική δύναμη στον καπιταλισμό, είναι εμπόρευμα και όπως κάθε εμπόρευμα έχει και αυτή μια αξία.

Ο Μάρξ γράφει: «Όπως η αξία κάθε άλλου εμπόρευματος και η αξία της εργατικής δύναμης καθορίζεται από το χρόνο εργασίας που είναι αναγκαίος για την παραγωγή, επομένως και για την αναπαραγωγή αυτού του ειδικού είδους. Σαν αξία, η ίδια η εργατική δύναμη αντιπροσωπεύει μόνο ένα καθορισμένο ποσό αντικειμενοποιημένης σ' αυτήν κοινωνικής μέσης εργασίας. Η εργατική δύναμη υπάρχει μόνο σαν ικανότητα του ζωντανού ατόμου. Η παραγωγή της επομένως προϋποθέτει την ύπαρξή του. Όταν υπάρχει για το άτομο, η παραγωγή της εργατικής δύναμης συνίσταται στη

δική του αναπαραγωγή ή συντήρηση. Για τη συντήρησή του το ζωντανό άτομο χρειάζεται ορισμένο ποσό μέσων συντήρησης. Έτσι ο χρόνος εργασίας που είναι αναγκαίος για την παραγωγή της εργατικής δύναμης αναλύεται στο χρόνο εργασίας που είναι αναγκαίος για την παραγωγή αυτών των μέσων συντήρησης, ή η αξία της εργατικής δύναμης είναι η αξία των μέσων συντήρησης που είναι αναγκαία για τη συντήρησή του κατόχου της... Έτσι αντίθετα από τα άλλα εμπόρευμα, ο καθορισμός της αξίας της εργατικής δύναμης περιέχει ένα ιστορικό και ηθικό στοιχείο. Ωστόσο, για μια ορισμένη χώρα, και για μια ορισμένη περίοδο, είναι δοσμένο το μέσο σύνολο των αναγκαίων μέσων συντήρησης». (Κεφάλαιο Τόμος Α')

Το μεροκάματο είναι η χρηματική τιμή της εργατικής δύναμης που πρέπει να είναι στο ύψος της αξίας της εργατικής δύναμης, σ' αυτό το «μέσο σύνολο των αναγκαίων μέσων συντήρησης». Που είναι λοιπόν το αίτημα για το κατώτατο μεροκάματο στο κόμμα του Φλωράκη και πόσο είναι αυτό; Τίποτα απ' όλα αυτά.

Σήμερα το κατώτατο μεροκάματο είναι γύρω στις 1500 δραχ. καθαρά. Αυτό σημαίνει και αν δεχτούμε πως σε μια τετραμελή οικογένεια εργάζονται 1,6 μέλη (το 1,6 χρησιμοποιείται στην αστική στατιστική για μια τετραμελή οικογένεια) αυτό σημαίνει πως το μηνιαίο εισόδημα μιας τέτοιας οικογένειας είναι 60.000 δραχ.

Αυτή η στατιστική υπηρεσία, που δίνει αυτό το παράδειγμα, βγάζει και κάθε χρόνο τον κατώτερο μισθό που χρειάζεται για να ζήσει μια τέτοια μέση οικογένεια σύμφωνα με τους δικούς τους υπολογισμούς. Αν δεχτούμε τους δικούς τους υπολογισμούς αυτό είναι 100.000 δραχ. Υπάρχει δηλαδή ένα έλλειμμα 40.000 δραχ., που πρέπει να καλυφθεί μ' αυξήσεις στα μεροκάματα. Αυτό σημαίνει 2.500 καθαρό κατώτατο μεροκάματο.

Θα θέλαμε να ξέρουμε τους εργαζόμενους με 100.000 καθαρά μισθό, ο Φλωράκης τι τους θεωρεί υψηλόμισθους ή χαμηλόμισθους; Για μας είναι το όριο της φτώχειας. Είναι το ποσό που χρειάζεται για να μπορεί να ζήσει στοιχειωδώς η εργατική τάξη.

Υπάρχει όμως και ένα άλλο ζήτημα. Πράγματι υπάρχουν διαφορές στα μεροκάματα, στους διάφορους κλάδους των εργαζομένων. Τι εκφράζουν αυτές οι διαφορές; Ο Μάρξ γράφει: «Ωστόσο, πρέπει να επωφεληθώ από την ευκαιρία αυτή για να αναφέρω ότι, όπως διαφέρουν τα έξοδα παραγωγής της εργατικής δύναμης διαφορετικής ποιότητας, έτσι πρέπει να διαφέρουν και οι αξίες της εργατικής δύναμης που χρησιμοποιούνται στους διάφορους κλάδους παραγωγής. Η φωνή για μια ισοτιμία των μισθών στηρίζεται επομένως πάνω σε μια πλάνη, είναι μια ανόητη επιθυμία που δεν πρόκειται ποτέ να πραγματοποιηθεί». (Μισθός, τιμή και κέρδος).

Το «αίτημα» του Φλωράκη για

αυξήσεις στους χαμηλόμισθους, δεν είναι «φωνή για την ισοτιμία των μισθών» κάποιοι ανόητοι ριζοσπάστη, είναι η φωνή του κυρίαρχου σήμερα κρατικο - χτηματιστικού κεφάλαιου που θέλει το χτύπημα του μεροκάματος, το κατέβασμα των «υψηλόμισθων». Αυτή είναι η πολιτική της Παπανδρείκής κλίκας που είναι ταυτόχρονα και η πολιτική του ψευτο - ΚΚΕ.

Από την άλλη μεριά είναι χτύπημα των καταχτήσεων ολόκληρων κλάδων εργαζομένων που διαμόρφωσαν ένα μεροκάματο πάνω από το κατώτατο, μέσα από την ανάπτυξη ταξικών αγώνων. Ακόμα και στην υποθετική περίπτωση που μερικοί εργαζόμενοι κατάφεραν να ανεβάσουν την τιμή του μεροκάματος πάνω από την αξία της εργατικής δύναμης, αυτό είναι μια κατάχτηση, που πάρθηκε από τα κέρδη του ή των καπιταλιστών. Πάνω στη βάση του σημερινού συστήματος, η εργασία είναι απλώς εμπόρευμα όπως και τα άλλα εμπόρευμα. Πρέπει λοιπόν να δοκιμάσει τις ίδιες διακυμάνσεις για να πετύχει μια μέση τιμή που να αντιστοιχεί στην αξία της. Θα ήταν παράλογο, από τη μια να τη μεταχειρίζεται κανείς σαν ένα εμπόρευμα και από την άλλη να θέλει να την εξαιρέσει από τους νόμους που ρυθμίζουν τις ίδιες διακυμάνσεις των εμπορευμάτων. Ο σκλάβος παίρνει ένα διαρκές και σταθερό ποσό μέσων συντήρησης. Ο μισθωτός εργάτης δεν το παίρνει. Πρέπει να προσπαθήσει στη μια περίπτωση να εξασφαλίσει μια ύψωση του μισθού του, έστω και μόνο για να αποζημιωθεί από μια πτώση του μισθού στην άλλη περίπτωση. Αν δεχόταν να υποταχθεί στη βέλση στις προταγές του κεφαλαίου κράτη σαν σ' ένα μόνιμο οικονομικό νόμο, θα συμμεριζόταν την ίδια αβλία μοιραία του σκλάβου, χωρίς την εξασφαλισμένη ύπαρξη του σκλάβου». (Μάρξ, Μισθός, τιμή και κέρδος).

Έλεγχος και πάγωμα στις τιμές

Αυτό το «αίτημα» του ψευτο - ΚΚΕ από μια πρώτη ματιά φαίνεται να είναι λογικό. Μπροστά στην μεγάλη ακρίβεια και τα χαμηλά μεροκάματα, θάταν καλό να μειωθούν οι τιμές. Τι σημαίνει αυτό όμως; Για να απαντήσουμε σ' αυτό το ερώτημα και να αποκαλύψουμε την απάτη που κρύβεται πίσω απ' αυτό, θα πρέπει να δούμε κατ' αρχήν πως διαμορφώνονται οι τιμές των διαφόρων εμπορευμάτων. «Κάθε εμπόρευμα έχει αξία, γιατί είναι αποκριστάλλωση κοινωνικής εργασίας. Το μέγεθος της αξίας του, της σχετικής του αξίας, εξαρτάται από το μεγαλύτερο ή μικρότερο ποσό αυτής της κοινωνικής ουσίας που περιέχεται σ' αυτό, δηλ. από την αναγκαία σχετική μέση εργασία που χρειάζεται για την παραγωγή του». (Μάρξ, Μισθός, τιμή και κέρδος).

Η τιμή του κάθε εμπόρευματος είναι η χρηματική έκφραση της αξίας του. Το κέρδος του καπιταλιστή βγαίνει από την πούληση των

εμπορευμάτων στην ίδια την αξία τους, από την πλήρωσή τους εργασιών που χρειάστηκε για την παραγωγή τους.

Αν υποθέσουμε πως για ένα εμπόρευμα δουλεύει ένας εργάτης 8 ώρες και αν οι 4 ώρες δουλειάς, αντιστοιχούν στην αξία της εργατικής του δύναμης, τότε οι άλλες 4 ώρες είναι ώρες απλήρωτης δουλειάς, είναι ώρες υπεργασίας. Αυτή η υπεργασία αντικειμενοποιείται σε μια υπεραξία και σ' ένα υπερπροϊόν. Αυτή η υπεραξία είναι το κέρδος του καπιταλιστή.

τιμών και μάλιστα «στην πηγή της διαμόρφωσής του» όπως λέει ο Φλωράκης, έχει σαν στόχο να δυναμώσει τον έλεγχο του κράτους, τον κρατικό καπιταλισμό, όχι μόνο στο εμπόριο, αλλά και στην ίδια την βιομηχανία, στην «πηγή» όπως λέει. Και μάλιστα θέλει να βάλει τους δικούς του ανθρώπους γιατί τον έλεγχο, να δυναμώσει τις δικές του θέσεις μέσα στο κράτος.

Θέλει να «εξαλείψει» τον ανταγωνισμό ανάμεσα στους ιδιώτες καπιταλιστές, προς όφελος του μεγάλου κρατικού κεφάλαιου, για να

**ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ
ΕΜΠΡΟΣΘΟΦΥΛΑΚΗ**

**ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ**

**ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ**

Αυτό το τρυκάκι που δημοσιεύουμε το πέταξαν οι διαρρήχτες της λεγόμενης «Κομμουνιστικής Αναγέννησης» στην πορεία για το Πολιτεχνείο.

Με θρασύτητα, παραχάραξαν το γνωστό σύνθημα των εργατικών διαδηλώσεων, «θέλουμε αυξήσεις και όχι απολύσεις» με το σύνθημα «οχι στις αυξήσεις και στις απολύσεις».

Δεν θέλουμε εδώ να πούμε πως με αυτό το σύνθημα εννοούν όχι στις αυξήσεις στα μεροκάματα. Θα θέλαν βέβαια να γράψουν, όχι στις αυξήσεις στις τιμές. Έφτασαν όμως στην ακραία συνέπεια, όπως αναλύουμε στο άρθρο μας γιατί το ζήτημα, αυτής της γραμμής.

Όχι στις αυξήσεις στις τιμές, όχι και στην αύξηση της τιμής της εργατικής δύναμης. Οι διαρρήχτες και σ' αυτό το ζήτημα, έγιναν εμπροσθοφυλακή του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Όπως και το ψευτο - ΚΚΕ, έτσι και αυτοί δεν έχουν αίτημα την αύξηση του μεροκάματος. Ακολουθώντας το ψευτο - ΚΚΕ σ' όλα, φωνάζουν μαζί του, «οχι στις αυξήσεις».

Γλώσσα λανθάνουσα, αλήθεια μαρτυρεί!

Η τιμή της αγοράς των εμπορευμάτων συμπίπτει γενικά με την αξία τους, έχουν να κάνουν με τις τιμές της.

Αυτές οι διακυμάνσεις στις τιμές της αγοράς, πάνω ή κάτω από την αξία τους, έχουν να κάνουν με τις διακυμάνσεις της προσφοράς και της ζήτησης. Αυτές οι διακυμάνσεις είναι συνεχείς και εξαρτώνται από τον ανταγωνισμό ανάμεσα στους καπιταλιστές.

Το να απαιτεί το εργατικό κίνημα πτώση στις τιμές των εμπορευμάτων αυτό μπορεί να σημαίνει δύο πράγματα, ή να σταματήσουν οι διακυμάνσεις στην τιμή αγοράς, πράγμα που σημαίνει την εξάλειψη του ανταγωνισμού ανάμεσα στους καπιταλιστές, ή να μειωθεί η αξία του, η αποκρισταλλωμένη μέσα σ' αυτό δηλαδή κοινωνική εργασία.

Ένα τέτοιο αίτημα στην καλύτερη περίπτωση θα μπορούσε να εκφράσει την άγνοια αυτού που το λέει γύρω από τον καπιταλισμό. Όμως δεν είναι αυτό. Ο έλεγχος των

μπορεί αυτό να καθορίζει μονοπωλιακά τις τιμές των εμπορευμάτων και να κρατάει χαμηλό το εργατικό μεροκάματο.

Αυτό είναι το βασικό ζήτημα. Έλεγχος των τιμών, σημαίνει και έλεγχος της τιμής του εμπόρευματος εργατική δύναμη, κατέβασμα δηλαδή του μεροκάματος.

Αγώντας ενάντια στην ακρίβεια από μαρξιστική άποψη δεν σημαίνει τίποτα αλλά από αγώνα για πραγματικές αυξήσεις στα μεροκάματα.

Γιατί όταν ανεβαίνουν οι τιμές στα εμπόρευμα που χρειάζονται για την συντήρηση του εργάτη, τότε ανεβαίνει η αξία της εργατικής δύναμης. Τότε η τιμή της εργατικής δύναμης πέφτει κάτω από την αξία της, και όπως και σε κάθε άλλο εμπόρευμα, πέρα από τις διακυμάνσεις η τιμή πρέπει να ανεβεί στο ύψος της αξίας της εργατικής δύναμης.

Αυτός είναι ο αγώνας ενάντια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 3

ΤΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑ ΔΕΚΑΛΕΠΤΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η ομιλία του σ. Ζαφειρόπουλου

1. Εργάτες εργαζόμενοι, δημοκράτες. Ο συνδυασμός «Ψωμί - Ειρήνη - Δημοκρατία» (Μαρξιστές - Λενινιστές) είναι το όνομα που έδωσε στο κατέβασμά της στις εκλογές, η Οργάνωση για την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ.

Η Οργάνωσή μας, ιδρύθηκε πριν από δύο χρόνια, από μέλη του μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος.

Κατεβαίνουμε σήμερα στις δημοτικές εκλογές, για να κάνουμε γνωστές, πιο πλατιά, τις θέσεις μας στο λαό και να προτείνουμε μια πολιτική διεύοδο. Αισθανόμαστε την υποχρέωση να υπερασπιτούμε το δικαίωμα του εργαζόμενου λαού για επιβίωση, αλλά και το δικαίωμα να ζήσει σε μια Ελλάδα ανεξάρτητη, και σε μια κοινωνία δίχως εκμετάλλευση και καταπίεση.

Τι λέμε κατ' αρχήν για τους δήμους και τις δημοτικές εκλογές. Ο δήμος, κάθε δήμος, δεν είναι μια αυτοδιοίκηση του λαού.

Είναι μια συνθηκολογημένη δημόσια υπηρεσία. Είναι τμήμα του κράτους, και κάνει ότι κάνει το κράτος. Χρηματοδοτείται και ελέγχεται από αυτό, έχει τη γραφειοκρατία του, που καταπιέζει τους πολίτες, επιβάλλει τη δικιά του σκληρή και αντιλαϊκή φορολογία, κάνει έργα με ρεμούλες και κομπίνες, μέσα από τις προσλήψεις και τις απολύσεις του προσωπικού, εκβάλλει πολιτικά τις συνειδήσεις.

Όλα ανεξάρτητα, τα κόμματα, που έχουν σήμερα στα χέρια τους δήμους, δεξιά ή νεοταξιστικά, χρησιμοποιούν αυτές τις μεθόδους, με στόχο την κεντρική πολιτική έλευση. Αν ποτέ, ένας δήμος θα έπεσε στα χέρια, πραγματικά λαϊκών δυνάμεων, θα ήταν σε ανεργνηνική πάλη με την κρατική μηχανή και θα στηριζόταν αποκλειστικά σε ένα πλατιά και ισχυρό λαϊκό κίνημα στις γειτονιές. Πέρα από αυτά. Ειδικά στην Αθήνα, οι εκλογές είναι άμεσα πολιτικές. Τα ποσοστά δηλ. των κομμάτων μετρώνται στις γενικότερες πολιτικές εξελίξεις.

Στο βάθος, κρίνονται εδώ τα μεγάλα ζητήματα του φασισμού, της Ειρήνης και της Δημοκρατίας. Εμείς θα μιλήσουμε γι' αυτά. Το πιο μεγάλο πρόβλημα σήμερα, της Αθήνας και όλης της Ελλάδας, είναι το πρόβλημα της οικονομικής εξαθλίωσης του εργαζόμενου λαού.

Κόμματα όπως η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ, παρ' όλες τις αντιθέσεις τους, συμφωνούν σε ένα ζήτημα. Να πενιάσει, ο εργάτης, ο φτωχός υπάλληλος, ο συνταξιούχος, ο μικροεπαγγελματίας, ο φτωχός αγρότης.

Αόριστο, λένε αυτά τα κόμματα, θα βρεθεί η λύση, αλλά προς το παρόν δεν γίνεται τίποτα.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου, εκφορξεί τα συμφέροντα του κρατικού χρηματιστικού κεφαλαίου. Ο γίγαντας σήμερα της ελληνικής οικονομίας, είναι η αυξανόμενη της Εθνικής και της Εμπορικής Τράπεζας, με το κράτος.

Αυτό το κεφάλαιο, βρίσκεται σε αντίθεση συμφερόντων, με το μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο, που εκφορξείται από την Ν.Δ.

Αυτό είναι το νόημα της διαμάχης ΠΑΣΟΚ - Ν.Δ. Δύο λογίων κεφάλαια και δύο λογίων αστοι εκμεταλλετές, συγκρούονται, και όχι ο σοσιαλισμός με τον καπιταλισμό.

Γι' αυτό χειροκροτούν αιετού σύσσωμο την πολιτική της πεινας. Είναι αλήθεια ότι υπάρχει οικονομική κρίση. Αλλά η φτώχεια δεν είναι για όλους.

Σήμερα, δίπλα σ' αυτούς, που δοκιμάζονται από τον εφιάλτη της καθημερινής μεθοδικής καταλήστευσης του μεροκάματου και του μισθού, δίπλα σ' εκείνους, που ζουν την τραγωδία της ανεργίας, ζουν και σπαταλούν εκατομμύρια, παλιού και νέο πλούσιο, βιομηχανοί, μεγαλέμποροι, κρατικοί και κομματικοί γραφειοκράτες, άνθρωποι της μίζας και της ρεμούλας, παρυσία, κάθε είδους, που σπαταλούν προκλητικά τον ιδρώτα του λαού.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, δεν υπάρχει άλλη αντίσταση από την απεργία. Εννοούμε, την πραγματική απεργία. Όχι τις 24ωρες και τις απόσεις, για τα μάτια.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τον παρατεταμένο και καλά προετοιμασμένο μαζικό αγώνα, στον ι-

διωτικό και δημοσίο τομέα, σε επιμέρους χώρους στην αρχή και ειρύτερα στη συνέχεια.

Διαφορετικά αυτοί είναι αποφασισμένοι να μας οδηγήσουν στην κατάσπαση του '50.

Είναι αδιεπίκαιρο, και αποφασισμένοι να στεγνώσουν το λαό, στα πόδια του.

Απεργία με αίτημα αυξήσεις. Οι εκφορξίες, όχι στην ακρίβεια, όχι στον πληθωρισμό, όχι στην ανεργία, είναι κοφίτες.

ΑΥΞΗΣΕΙΣ. Ικανές να δώσουν μεροκάματο, ανθρώπινης διαβίωσης, και να βάλουν φραγμό στην πολιτική της εξαθλίωσης.

Επίδομα ανεργίας σε όλους τους άνεργους, για όλο το διάστημα που δεν έχουν δουλειά, ίσο με το κατώτατο μεροκάματο.

Αυτά είναι συγκεκριμένα αιτήματα πάλης.

Γιατί όμως, δεν αναπτύσσεται, σήμερα, το διεκδικητικό κίνημα του λαού.

Αφθήκαν οι εργάτες και οι εργαζόμενοι στη μοίρα τους.

ΟΧΙ. Αλλά συνεχίζονται από την προδοσία. Σήμερα οι περισσότερες συνδικαλιστικές ηγεσίες είναι στα χέρια του ΠΑΣΟΚ και του λεγόμενου ΚΚΕ.

Το ΠΑΣΟΚ έχει γίνει πια, ο ανοιχτός απεργοσπαστής, το δε λεγόμενο ΚΚΕ, είναι ο κρυφός.

Κάνει μερικές 24ωρες νεοταξιστικές και στάσεις εργασίας, δίχως προοπτική απροετοίμαστες, διασπαστικές και διαλυτικές.

Ομως, κάθε πραγματική απεργία την υπονόμευι λειασμένα Παταύ. Στο εργοστάσιο, στον κλάδο, στο χώρο των μικροεπαγγελματιών, Το λέγόμενο ΚΚΕ, δεν είναι το κόμμα της εργατικής τάξης.

Το πραγματικό παλιό, ηρωικό ΚΚΕ, διαλύθηκε με επέμβαση των Ρώσων αναθεωρητών στα 1956.

Η καρδιά του ΚΚΕ, που ήταν οι μαχητές του Δ.Σ. Ελλάδος, διαγράφηκαν και ο επαναστάτης ηγέτης τους Νίκος Ζαχαριάδης εξοριστήκε και εξοντώθηκε στη Σιβηρία.

Στη θέση της παλιάς Σοβ. Ένωσης των Λένιν - Στάλιν, έχουμε σήμερα την ιμπεριαλιστική σοσιαλφασιστική Ρωσία, που καταπιέζει το λαό, που κάνει εισβολές, προξικολιτάκια, και υποκινεί πολέμους.

Στη θέση του ΚΚΕ, έχουμε ένα ψευδοΚΚΕ, που εξαπατάει την αριστερά μέσα και έξω από τις γραμμές του.

Ένα κόμμα εγκάθετο βαθιά αντιδραστικό, στην υπηρεσία της ρώσικης υπερδύναμης.

Το κόμμα αυτό, στα κρυφά, στηρίζει την κλίκα Παπανδρέου, γιατί παρ' όλο το πολύπλοκο και διπλοπρόσωπο παιχνίδι του τελευταίου, αυτός είναι στο βάθος με τη Ρωσία.

Αυτή με τη σειρά της, ανοιχτά τον εκθιβάζει.

Η πολιτική κατάσταση, στην Ελλάδα κρίνεται σήμερα από τον ανταγωνισμό των υπερδυνάμεων στην Μεσόγειο και πιο ειδικά στην πάλη τους για τον έλεγχο των Δαρδανελίων.

Η Ρωσία χρειάζεται τα Δαρδανέλια για να περάσει ο στόλος της στη Μεσόγειο.

Η Αμερική τα ελέγχει μέσω Τουρκίας. Εκεί στηρίζεται ο τουρκικός επεχτατισμός στην Κύπρο και οι άδικες διεκδικήσεις της στο Αιγαίο.

Η Μόσχα εκμεταλλεύεται την Ελληνοτουρκική διαμάχη, για να περικυκλώσει την Τουρκία, και να βάλει στο χέρι τα στενά.

Έτσι, διαμορφώνει τον άξονα Ζιφκωφ - Παπανδρέου - Ασοαντ. Αν ξεσπάσει ένας πόλεμος στο Αιγαίο, θα είναι καταστρεφτικός για τους δύο λαούς, και τις δύο χώρες. Κερδισμένες θα είναι ή μία ή η

άλλη υπερδύναμη.

Ήδη, οι υπερδύναμεις, ανταγωνίζονται μέσα στη χώρα μας.

Έτσι διαμορφώνονται δύο πολιτικά μπλοκ στην άρχουσα τάξη που το καθένα τραπεζείται από εσωτερικές αντιθέσεις.

Από τη μια η φιλοαμερικανική Ν.Δ. η παλιά δεξιά, όπως τη λέμε, από την άλλη το μέτριο ΠΑΣΟΚ - ψευδοΚΚΕ - ΚΚΕα. η νέα δεξιά.

Αριστεροί και Δημοκράτες, ο λαός πρέπει να ενωθεί σε ένα παλαιό, δημοκρατικό μέτωπο, ενάντια στην πολιτική της πείνας, και ενάντια στα ηγεμονικά σχέδια των υπερδυνάμεων στη χώρα μας.

Πρωταρχικός στόχος, αυτού του μετώπου, είναι η υπεράσπιση των δημοκρατικών κατακτήσεων του λαού μας.

Πρέπει οπωσδήποτε να συντριφούμε να τσακισοίμε, το φασιστικό νόμο που απαγορεύει τις αυτήσεις και μετατρέπει το μισθό σε σύγχρονο δουλοπαροίκιο.

Πρέπει να αντισταθοίμε στα νέα ιμπεριαλιστικά κοινωνικών φρονιμάτων, στον καταναγκασμό και στην ταπείνωση που φέρνει το χαρτί της κλαδικής για να βρεί κανείς δουλειά.

Να καταγγείλουμε την τρομοκρατία των ΜΑΤ και ΜΕΑ ενάντια στο εργατικό και δημοκρατικό κίνημα, που έφτασε μέχρι το φόνο του απεργού της ΕΑΟΚ - ΕΤΕΡ.

Ο λαός μας, έχει τη δύναμη να αντισταθεί τους εχθρούς του, και να ματαιώσει τα σκοτεινά τους σχέδια.

Έχει την δύναμη να κατακτήσει το ψωμί, την ειρήνη και την Δημοκρατία αρκεί να ενώσει το ανήστημά του.

Εργάτες, εργαζόμενοι της Αθήνας, σας καλούμε να ενισχύσετε και να δυναμώσετε την οργάνωση για την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ.

Να ενισχύσετε, να ψηφιστεί το συνδικαλισμό «Ψωμί - Ειρήνη - Δημοκρατία».

Ζήτω η εργατική Τάξη. Ζήτω το δημοκρατικό κίνημα του λαού.

2. Στην αρχή του δεύτερου δεκάλεπτου ο συντρόφος, δίνει μια σύντομη περίληψη του προηγουμένου δεκάλεπτου, και συνεχίζει.

Εργάτες, εργαζόμενοι. Για να συγκροτηθούν οι δυνάμεις ενός παλαίκο μετώπου, για το ψωμί, την Ειρήνη, την Δημοκρατία, είναι απαραίτητο να ενωθούν, οι πιο ζω-ντανές, οι πιο προοδευτικές δυνάμεις του λαού. Οι δυνάμεις της Αριστεράς.

Αυτές οι δυνάμεις, δεν θα μπορούσαν να ενωθούν, αν δεν απολυτρωθούν από την Οργανωτική, πολιτική και ιδεολογική επιρροή του λεγόμενου ΚΚΕ.

Αρκετά αυτό το κόμμα ταλαιπωρησε την αριστερά που είναι μέσα του, αλλά και έξω από τις γραμμές του.

Αρκετά εμπόδιε τη θιμωμένη γροθιά του λαού, να πετύχει νικές ταξικές και δημοκρατικές, μετά το φασισμό.

Φτάνει πια ο Τραμποικισμός, στην πολιτική και συνδικαλιστική ζωή.

Αρκετά έχει στηρίξει με τον απεργιοσπαστισμό, την πολιτική της πείνας.

Αρκετά χρησιμοποιήσε το εργατικό κίνημα, για να ικανοποιήσει στρατηγικούς στόχους μιας υπερδύναμης.

Νατο και τώρα που κατεβαίνει στις δημοτικές εκλογές, εκβάλλοντας τους αριστερούς, ότι δήθεν εκφορξεί τη συνεργασία τους.

Δεν υπάρχει τίποτε αριστερό σ' αυτό το κατέβασμα παρά η προσπάθεια αυτού του κόμματος να ηγεμονεύσει σε μια μελλοντική κυβέρνηση συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ.

Ομως σε μια τέτοια συμμαχία, είναι αντίθετες ορισμένες δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Όχι όμως ο Παπανδρέου.

Αυτό είναι το κόμμα της πάλης ενάντια όχι στο ΠΑΣΟΚ συνολικά, όπως θα έκανε ένα τιμο, αριστερό κόμμα, αλλά της πάλης ενάντια στη «δεξιά πολιτική» του. Ας και υπήρχε ποτέ, αριστερή πολιτική του

ΠΑΣΟΚ.

Έτσι μόνο ο Κατριβάνος, ένας πρώην νομάρχης του ΠΑΣΟΚ, θα εκφορξεί ακριβώς την πάλη αυτή με τη φράση του ΠΑΣΟΚ, αλλά και την ενότητα με το ΠΑΣΟΚ γενικά.

ΟΧΙ. Η Αριστερά, δεν έχει το πρόσωπο αυτοί οι ανίκανοι να χαμογελάσει νομάρχη, και ποτέ δεν θα ζούσε εκατομμύρια σε χαρτί για να εντυπωσιάσει το λαό, την ώρα που η εργατιά, στενάζει από τη φτώχεια.

Η Αριστερά, έχει άλλους μεγάλους και ευγενικούς σκοπούς, και μεταχειρίζεται άλλα μέσα.

Η Αριστερά παλεύει για το σοσιαλισμό και είναι σταθερά με το λαό.

Παλεύει για το σοσιαλισμό, σημαίνει κατ' αρχήν ότι θα χρειαστεί μια ολοκληρωθεί επανάσταση για την κοινωνική αλλαγή.

Αλλά και παραπέρα. Ο σοσιαλισμός δεν είναι η γραφειοκρατική αστική τάξη στην Εξουσία.

Δεν είναι οι αλληλανοκίμιοι τεχνοκράτες και η υλοποίηση της χειρωνακτικής δουλειάς.

Δεν είναι η πλούσια ζωή για λίγα κομματικά στελέχη, και φτώχεια για τους πολλούς.

Αυτό λέγεται κρατικό, γραφειοκρατικό καπιταλισμός.

Ο σοσιαλισμός, είναι η πολιτική εξουσία της ίδιας της εργατικής τάξης και των συμμαχών της.

Είναι η εξουσία τους παντού. Στα εργοστάσια, στο χωράφι, στη γειτονιά, στο σχολείο.

Ο σοσιαλισμός δεν είναι ένα πραξικόπημα που ανεβαίνει στην εξουσία μια ομάδα σωτηρών με τη βοήθεια μερικών λοχαγών του αστικού στρατού, που κρατάνε κόκκινη σημαία και που γίνονται νέοι καταπιεστές του λαού και μάλιστα πιο βάνισοι.

Ούτε ποτέ γίνεται σοσιαλισμός με έζευες Συφολόγγες.

Ο σοσιαλισμός είναι η παροταμένη πάλη των μαζών, που διδάσκει και από την ίδια τους την πείρα.

Στο σοσιαλισμό ο λαός - παραγωγός στηρίζεται κύρια στις δικές του δυνάμεις.

Ξεδιπλώνει την ιδιοφυία του, το ταλέντο του, τις ακούραστες δυνάμεις του, χιτώντας ένα νέο κόσμο.

Στο σοσιαλισμό, η επανάσταση δεν τελειώνει, αλλά συνεχίζεται με νέες μορφές ενάντια στον κίνδυνο μιας καπιταλιστικής παλινόρθωσης.

Κρατήθηκε πολλά χρόνια ο σοσιαλισμός στη Ρωσία του Λένιν και του Στάλιν, (τη Ρωσία που αγάπησε ο λαός μας) το ίδιο στην Κίνα του Μάο Τσε Τονγκ.

Ο σοσιαλισμός είναι σήμερα προσωρινά νικημένος, σ' αυτές τις χώρες.

Ομως η πείρα από τις ήττες, ετοιμάζει τα νέα άρματα των λαών προς τα μπρος.

Το ίδιο, και το παλιό ηρωικό ΚΚΕ. Μπορεί να μην υπάρχει, αλλά η αριστερά δεν πέθανε, και ένα καινούριο, πιο εμπειρο ΚΚΕ - δεν θα αρνηθεί να στηθεί πάνω σ' αυτή τη χώρα.

Σήμερα, η αντίδραση, ρίχνει στην αριστερά το βάρος κάθε ψεύτικου σοσιαλισμού, όμως το ένοπλο του λαού δεν λαθεύει. Ξέρει τι είναι Αριστερά.

Αριστερά είναι να είσαι σταθερά με τους εργάτες, τους φτωχούς, αγρότες, τους φτωχούς υπάλληλους, τους μικροεπαγγελματίες τους στρατιώτες, τους νεολαίους, και να ανημάζεις αυτούς, που τους ρίχνουν στην πείνα, στον πόλεμο και στον φασισμό.

Αριστερά είναι, νασαι σταθερά με τον Αφγανό αντάρτη ενάντια στη Ρωσία, και το μαχητή του Σαλβαντόρ ενάντια στην Αμερική.

Αριστερά είναι να είσαι ενάντια στην Αμερική, όταν επεμβαίνει στο Βιετνάμ, ενάντια στο Βιετνάμ, όταν εισβάλλει στην Καμπότζη.

Αριστερά είναι, να μη φοβαστεί την αλήθεια και να διδάσκει από το λαό.

Αριστερά είναι, να μιλάς έξω από τα δόντια και να' τολμάς να πηγαίνεις κόντρα στο ραίμα.

Αριστερά είναι να ενώνεσαι με το λαό, ακόμα κι όταν εμπιστεύεται το ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΣΣΔ - ΗΠΑ

Όταν οι δύο υπερδύναμεις φτάνουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, πολλοί είναι εκείνοι που χαιρώνται πιστεύοντας ότι οι διαφορές τους θα λύνονται πάντα μ' αυτό τον τρόπο. Αυτή είναι η θεωρία που υποστηρίζει ότι ανώμαστα στις υπερδύναμεις θα υπάρχει μια ισορροπία που θα διατηρείται για πάντα και που ποτέ δεν θα καταλήξει σε ανοιχτή ένοπλη σύρραξη. Γι' αυτό και δόθηκε μεγάλη έμφαση στις συναντήσεις κορυφής του Ρέικιαβικ και της Γενεύης και αναπερσώθηκαν οι ελπίδες όλων των υφιστακών.

Ήρθε όμως η ίδια η ζωή και διάφρασε αυτές τις απόψεις. Η αποτυχία και το αδιέξοδο των συζητήσεων έδειξαν για μια ακόμα φορά, ότι ανάμεσα σε ΗΠΑ και Ρωσία υπάρχει μεγάλη διαμάχη και ανταγωνισμός για την τελική επικράτηση του ενός ή του άλλου. Και αυτός ο ανταγωνισμός είναι που οδηγεί αναπόφευκτα σε παγκόσμιο πόλεμο, παρασύροντάς στη δίνη του μια σειρά χωρες και λαούς.

Όσο λοιπόν και αν κόπτονται Ρώσοι και Αμερικανοί ιθύνοντες στις διακηρύξεις τους δήθεν για ειρήνη και συμβιβαστικές λύσεις, δεν κάνουν τίποτ' άλλο, απ' το να κερδίζουν πολύτιμο χρόνο για την καλύτερη πολεμική τους προετοιμασία και τη τόνωση να κερδίζουν τον αντίπαλο στα σημεία. Έτσι η αποκλειστική έννοια του Γκορμπατσοφ στο Ρέικιαβικ ήταν το χτύπημα του Πόλεμου των Αστρων.

Η Ρωσία προσπαθεί με κάθε τρόπο να εμποδίσει την ανάπτυξη των αμερικανικών πυρηνικών όπλων στο διάστημα, για να μην χάσει τη μεγάλη υπεροχή που έχει στο συμβατότερο πυρηνικό όπλο απέναντι στις ΗΠΑ. Εκεί έχει ρίξει λοιπόν το μεγαλύτερο βάρος της πολιτικής της. Επιδένει να κρατάει το μονομερές μορατόριουμ στις πυρηνικές δοκιμές, εδω και ένα χρόνο. Το συνολικό των προτάσεων Γκορμπατσοφ προς τον Ρήγκαν αποβλέπει αποκλειστικά στο στομάχιμα του Πόλεμου των Αστρων και γενικότερα στη διατήρηση των συσχετισμών όπως είναι σήμερα διαμορφωμένοι, δηλαδή υπέρ της Μόσχας.

Οι Ρώσοι σοσιαλμπερλιστές, έχουν υπεροπλία σε πολλά πυρηνικά και συμβατικά όπλα.

α) Πύραυλοι μέσου βεληνεκού: Αμερική 252 πυρηνικές κεφαλές στην Ευρώπη. Ρωσία: 994 πυρηνικές κεφαλές με τα 2/3 τους στραμμένα στην Ευρώπη.

β) Δηλητηρωτικοί πύραυλοι και βομβαρδιστικά: ΗΠΑ: 1971 Ρωσία: 2504

γ) Υπερηχητικοί SS-18 που έχουν μόνο οι Ρώσοι 308, ενώ οι Αμερικανοί δεν έχουν τέτοιους. Είναι από τα ισχυρότερα πυρηνικά όπλα.

Παρ' όλα αυτά και με δεδομένο το μίσος πολλών λαών ενάντια στους Αμερικανούς, που αν και είναι κατατρεγμένοι σαν υπερδύναμη, ποτέ δεν έπαψαν να εγκληματούν όπου αυτό τους συμφέρει. Βαφτιζο-υτας τις ενέργειές τους με το όνομα της Ειρήνης, οι Ρώσοι, δημιοουργούν μια καλύτερη, μεμσκα ειρηνοφιλή μεγαλή δυνάμει, που παλεύει για να αποτρέψει τον κίνδυνο του πολέμου (μόνο των Αστρων).

Το σημείο όπου επικεντρώνεται η διαμάχη των δύο μεγαλύτερων εχθρών της ανθρωπότητας είναι η Ευρώπη.

Η μόνη λύση σήμερα για τις χώρες της Δ. Ευρώπης είναι να ανεξαρτητοποιηθούν σταδιακά από τη ΗΠΑ, αναπτύσσοντας τη δική τους πολεμική βιομηχανία, ιδιαίτερα σε συμβατικά όπλα, ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν μ' επιτυχία την επίθεση των Σοβιετικών σοσιαλ - ιμπεριαλιστών και να γίνουν φραγμός στα πολεμικά τους σχέδια, κι έτσι να τσακίσουν τον ανταγωνισμό των υπερδυνάμεων στην καρδιά του. Αυτός είναι ο δρόμος που έχει τις λιγότερες απόψεις για τους λαούς της Ευρώπης όταν θα ξεσπάσει ο πόλεμος. Γιγούρα αυτή θα είναι και μια καλή συμβολή στην υποθήση της παγκόσμιας ειρήνης.

Τη στρατιωτική ενότητα και θεωράκιση της Ευρώπης ενάντια και στις 2 υπερδύναμεις θα πρέπει να υπερασπίζονται σήμερα τα ειρηνηστικά κινήματα της Ευρώπης. Αυτή είναι η μόνη υφασοφαλιστική δικλειδα για την ειρήνη. Μ' αυτό σαν προπόθεση θα πρέπει να διεγυχτούν όσοι Πέρσινακ και Κρούζ έχουν εγκατασταθεί στο έδαφος της Δ. Ευρώπης. Διαφορετικά πουν θα εξλιηρητού-σε κάτι τέτοιο. Είναι φανερό. Μόνο τους Ρώσους. Ότι δηλαδή κάνει σήμερα στη χώρα μας και ο Α. Παπανδρέου, Σασηκωνι τόσο θόρυβο για την Ειρήνη και τα πυρηνικά, τον πόλεμο των Αστρων, δηλαδή, Αντάλλασσει φιλόφρονήσεις με τη Μόσχα.

Προπογανδίζει και οργανώνει διεθνείς πρωτοβουλίες για «6» διασκένες γυναικών, συναντήσεις με Άραβες, με σκοπό να πιέζει συνέ-χεια προς την κατελήνεση που χάραξε ο Γκορμπατσοφ. Θέλει μ' αυτό τον τρόπο να δημιουργήσει στη χώρα μας, όλα εκείνα τα ερείσματα πολιτικά που θα στρώσουν τό δρόμο στον οριστικό εργομό της Ρωσίας, σαν λύτροτή της Αμερικής, και παράλληλα να φτιάξει τον Άξονα Ελλάδα - Βουλγαρία - Συρία σαν αντιπόδο του ΝΑΤΟ, στην περιοχή μας. Ταυτόχρονα κάνει ότι μπορεί για να διασπάσει την ενότητα της Δ. Ευρώπης σε όλα τα επίπεδα.

Επίσης, διαμορφώνει τον άξονα Ζιφκωφ - Παπανδρέου - Ασοαντ. Αν ξεσπάσει ένας πόλεμος στο Αιγαίο, θα είναι καταστρεφτικός για τους δύο λαούς, και τις δύο χώρες. Κερδισμένες θα είναι ή μία ή η

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΙ ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΝΟΥΝ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΤΟ ΜΠΛΟΚ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΕΚΦΡΑΣΕ ΤΙΣ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

1973 - 1986. 13 χρόνια από την ηρωική εξέγερση του Πολυτεχνείου. 13 χρόνια ο λαός μας συνεχίζει να διατηρεί άσβεστες τις μνήμες του ηρωικού παρελθόντος, βρίσκοντας τον τρόπο να συνδέει αυτό το παρελθόν με το μέλλον. Έτσι κάθε χρόνο στην επέτειο αυτή συμπυκνώνει την θέληση του διαδηλώνοντας τα ιδανικά των νεκρών παιδιών του το '73 και τα συνθήματα της σημερινής του πάλης.

Όλα αυτά τα χρόνια οι άσπονδοι φίλοι του, κάθε λογής αστοί και ρεβιζιονιστές, προσπαθούν να περιορίσουν και να διαστρεβλώσουν το πραγματικό περιεχόμενο της εξέγερσης. Φτιάχνουν έτσι ένα Πολυτεχνείο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα τους, τέτοιο που να τους χρησιμεύει για το τράβηγμα του λαού στην εξυπηρέτηση των αντιλαϊκών τους σχεδίων.

Ένα τέτοιο Πολυτεχνείο έφτιαξαν φέτος.

Η νέα δεξιά, Παπανδρέου - Φλωράκης, αυτή που ήταν και είναι ο πιο ύπουλος εχθρός και αρνητής της εξέγερσης, ελέγχοντας την Ε-ΦΕΕ, προώθησε την πιο ρωσική πλατφόρμα σ' αυτή την επέτειο, πα-

ραχαζοντας έτσι ξεδιάντροπα την θέληση και τα ιδανικά του λαού.

Όμως και πάλι λογαριάζουν λάθος. Ο λαός παρότι χτυπημένος υλικά και ιδεολογικά θα βρει τη δύναμη και το κουράγιο να στείλει στα σκουλίσια αυτή την νέα δεξιά, έτσι όπως έστειλε τη φασιστική χούντα και την παλιά δεξιά, όταν αυτή θέλησε να κάσει πιο πολύ στο σβέρκο του και να επιβάλλει τον δικό της φασισμό.

Σήμερα συσσωρεύοντας γνώση και πείρα, διαθέτει ταυτόχρονα την πρωτοπόρα εκείνη κομμουνιστική οργάνωση που θα μπορέσει να σταθεί στο πλευρό του, για να αντισταθεί σε οποιαδήποτε αντιλαϊκή εξέλιξη.

Αυτό το νόημα είχε η παρέμβαση της ΟΑΚΚΕ στη 13η επέτειο του Πολυτεχνείου.

Να διατηρήσει ζωντανά τα ιδανικά της εξέγερσης και τη δύναμη του λαού. Να διαδηλώσει τη θέληση και τους πόθους της εργατικής τάξης και των εργαζομένων.

ΟΙ ΤΡΙΗΜΕΡΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Η φετινή επέτειος έδειξε για πρώτη φορά τόσο ωμά την ψύχνη της αστικής τάξης και του ρεβιζιονισμού. Έκφραση αυτού του γεγονότος ήταν η μεγάλη αποχή του λαού από τις εκδηλώσεις στο χώρο του Πολυτεχνείου και από την πορεία παρ' όλο που αυτή η αντιπεριβαλιστική εκδήλωση του λαού συνεχίζει να έχει δύναμη.

Αυτό δεν οφείλεται στο ότι τα ιδανικά του Πολυτεχνείου δεν μπορούν να εκφραστούν τον λαό. Οφείλεται στο γεγονός ότι μόνο οι αστοί/ρεβιζιονιστές δεν μπορούν να εκφραστούν τον λαό. Γιατί όλα αυτά τα χρόνια αφαιρέσαν σιγά - σιγά το ζωντανό περιεχόμενο της εξέγερσης και απειλούν να μετατρέψουν ένα φάρο της λαϊκής αντίστασης και πάλης σε μια καρικατούρα του, σε ένα ακόμη βήμα για την προώθηση της δικιάς τους άσπιας ιδεολογίας και πολιτικής. Τόσο το νεο-τοΚΚΕ και το «Κ»-εσ, όσο και το ΠΑΣΟΚ είναι ανίκανα σήμερα να εμπνεύσουν στην νέα γενιά τα ιδανικά αυτά. Είναι ανίκανα να κινητοποιήσουν και να ευαισθητοποιήσουν τον λαό μας, ακριβώς γιατί στάθηκαν οι αρνητές αυτής της εξέγερσης, γιατί είναι οι αρνητές συνολικά των πόθων του λαού.

Αλλά και γιατί σήμερα άλλος ανοιχτά άλλος κρυφά, όλοι αυτοί στρέφονται εναντίον του. Δεν μπορεί να μιλάει για Πολυτεχνείο

βάλλει την πείνα και τον οικονομικό φασισμό. Αυτό το μήνυμα τους έστειλε ο λαός με την απουσία του. Όσο και αν αυτή η απουσία φωνάζει από πρώτη ματιά κάτι το αρνητικό, δεν μπορεί εντούτοις να μην περιέχει αυτή την μεγάλη αλήθεια. Την αντίσταση του λαού σε κάθε τι νοθευμένο και ψεύτικο.

Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Αυτούς τους παράγοντες πήρε υπόψη της η οργάνωσή μας. Απέναντι στους στόχους των ρεβιζιονιστών πρόβαλλε την δική της παρουσία, προσπαθώντας μέσα στα σημερινά οργανωτικά της πλαίσια, να δώσει το πραγματικό αντιπεριβαλιστικό και λαϊκό περιεχόμενο της τότε και της σημερινής πάλης. Από μέρες πριν μέσα από την εφημερίδα μας προπαγανδίσουμε τους στόχους της εξέγερσης και τα σημερινά αιτήματα της εργατιάς και του λαού. Δώσαμε έμφαση στο γεγονός ότι το Πολυτεχνείο έδειξε την τεράστια δύναμη που διαθέτει αυτός ο αριστέρος λαός και που αυτή η ίδια θα μπει οραγώς σε όποιους επιβουλεύονται το ναυαίο του την δημοκρατία και την ειρήνη.

Το οικονομικό μας δεν μας επέτρεπαν να κυκλοφορήσουμε αφίσσα της οργάνωσής μας. Την έλλειψη αυτή την αναπλήρωσε σε μεγάλο βαθμό η προκήρυξη μας και η απουσία της νεολαίας μας με αντιπεριβαλιστικά και νεολογιστι-

στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας και της Πειραιά.

Αυτό που αποτέλεσε επιτυχία της οργάνωσής μας ήταν η παρουσία μας στα τραπέζια της Στοιβάρας, όπου μπορούσαμε, παρ' ότι όπως είπαμε ήταν περιορισμένη η παρουσία του κόσμου, να αποτελέσουμε το πιο συσπειρωμένο αριστερόν ανθρώπων αλλά και αντιπαρετασιακή με τα ιδεολογικά ρεύματα του ρεβιζιονισμού και του σορτοεισμού μέσα από την ιδεολογία μας και την πολιτική μας γραμμή για την σημερινή πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα και παγκόσμια.

Η μεγάλη επιτυχία της ήταν η παρουσία της ΟΑΚΚΕ στην πορεία της 17 Νομβρίου. Η παρέμβαση μας στο λαό όλο αυτό τον καιρό της ύπαρξής της ΟΑΚΚΕ, η δράση μας στο ταξικό κίνημα και η καθόδος μας στις δημοτικές εκλογές, μας επέτρεπε ένα γερό από συντρόφους και φίλους μπλοκ, το οποίο με ένα αγωνιστικό τρόπο φώναζε τα συνθήματά μας ασταμάτητα σ' όλη την πορεία. Κρίναμε ότι έπρεπε να φωνάξουμε συνθήματα τέτοια ώστε να αποκτήσει η πορεία μας ένα χαρακτήρα μαχητικής διαδήλωσης ενός πρωτοπόρου κομματιού του λαού που να είναι ταυτόχρονα έκφραση της λαϊκών διαθέσεων και αιτημάτων. Η ειδικότητα πειθαρχία της οργάνωσής, τα γεμάτα παλμό συνθήματά μας και οι υψωμένες γραβιές έδειξαν τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε το πως μας θέλει η εργατική τάξη και ο λαός.

Αυτό επιβεβαιώθηκε από την επιτυχία της πορείας στα πεζο-

δρόμια. Σ' όλη τη διάρκεια της πορείας η ΟΑΚΚΕ κράτησε την ζωντανή επαφή με τον λαό γιατί αντανακλούσε τις διαθέσεις του. Έτσι τα συνθήματά μας στο ταξικό «φόνει, φόνει Παπατζή, κάτω τα χέρια απ' το φομό» - όχι στη πείνα και στην ανεργία, αυξήσεις με την ανεργία» χειροκροτήθηκαν πολλές φορές.

Τα συνθήματά μας στο εθνικό ζήτημα και της ειρήνης προκάλεσαν μεγάλη εντύπωση καθώς ήταν τα συνθήματα που έδειχναν την φυσιογνωμία μας στο πολιτικό επίπεδο ενώ ταυτόχρονα μας διαφοροποιούσαν από τα αποσταθμένα συνθήματα των σορτοειστών και την μονομερή αντιαμερικανική συνθηματολογία τους. Αιτά ήταν: «Αμερικάνοι - Ρώσοι κάτω τα χέρια απ' την Ελλάδα» - «Αμερικάνοι - Ρώσοι φονιάδες των λαών» - «Ειρήνη με την Τουρκία, τον πόλεμο τον φέρνουν Αμερική - Ρωσία».

Η ιδεολογική μας φυσιογνωμία εκφράστηκε με τα συνθήματα «της εργατιάς το κόμμα να χτίσουμε ξανά, ζήτω το παλιό μεγάλο ΚΚΕ» - «ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - β' αντάρτικο - Πολυτεχνείο» «Ο κομμουνισμός είναι φωτεινός, δεν είναι της Ρωσίας ο σκοταδισμός». Και αυτή η πλευρά της οργάνωσής ήταν που συνάντησε σε αρκετές περιπτώσεις τα χειροκροτήματα του λαού.

Στην προεβία η οργάνωσή μας φώναζε το «έξω τώρα οι Αμερικάνοι». Η πορεία της ΟΑΚΚΕ έκλεισε με το σύνθημα «Μαρξισμός - Λενινισμός - Σκλήρη του Μάο Τσετσούνγκ».

ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ένας πρώτος απολογισμός

Στις 21 και 31 του Οκτωβρίου έγιναν οι εκλογές για την ανάδειξη 5 μελών και 15 μελών μαθητικών συμβουλίων στα σχολεία. Όπως και τις προηγούμενες χρονιές κυρίαρχο στοιχείο ήταν ο αποπροσανατολισμός από τα πραγματικά προβλήματα, η αδρανοποίηση και η μη ανάπτυξη αγώνων.

Η εντατικοποίηση της ύλης, η διάσπαση με την τρομοκρατία των βαθμών και τα καλύτερα μέτρα από τα νομοσχέδια για τα έντυπα και τις αποσείες ενώ συνάντησαν την αγανάκτηση και την αντίδραση των μαθητών, στην ουσία, δεν απαντήθηκαν.

Ο μαθητικός συνδικαλισμός, ασσοικτικά ελεγχόμενος από το κράτος, δεν αφήνει άλλα περιθώρια για την ανάπτυξη αγώνων. Τα μαθητικά συμβούλια βρίσκονται έξω από τη μάχη των μαθητών, έξω από τα καλύτερα προβλήματα. Σ' όλη τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς τα καθήκοντά τους περιορίζονται γύρω από την προετοιμασία των εκδρομών και τη διοργάνωση των εορταστικών γιορτών. Ακόμα καθοριστικός είναι ο ρόλος των παρατάξεων που είναι και κυριότερα υπεύθυνα για την κατάσταση.

Δεν έχουμε ακριβή στοιχεία στα χέρια μας για να αναλύσουμε και να εκτιμήσουμε τα αποτελέσματα των μαθητικών εκλογών σε βάθος. Κάθε μια παράταξη παρουσάζει τα δικά της στοιχεία (ε), προσπαθώντας να διοικήσει την «προτία» μέσα στους μαθητές. Καμιά από αυτές τις παρατάξεις δε γράφει την αλήθεια, δεν αγωνίζεται για τα πραγματικά προβλήματα των μαθητών.

Εμείς με τα στοιχεία που έχουμε, μπορούμε να βγάλουμε μερικά γενικά συμπεράσματα. Η ΠΑΜΚ, η παράταξη του ΠΑΣΟΚ, συνεχίζει την πτώση των προηγούμενων χρόνων που οφείλεται στην όλη στάση της να χειροκροτά κάθε αντιμαθητικό μέτρο που παίρνει το υπουργείο, να συμπορεύεται και να εμποδίζει κάθε απεργία που ξεσπά.

Η «Κ-ΝΕ» ο μεγαλύτερος εχθρός των μαθητών σήμερα, που χρησιμοποιεί κάθε είδους τρομοκρατικό και φασιστικό για να χτυπήσει στην καρδιά τους αγώνες των μαθητών, περνά κι αυτή μια ολόενα και διογκουμένη κρίση, καθώς όλο και μεγαλύτερες μάζες απεγκλωβίζονται απ' την επιρροή της.

Αυτός ήταν ο κύριος λόγος που η «Κ-ΝΕ» έριξε τη γραμμή των συμπαράταξεων και τον συσπειρωμένο, κάνοντας μια ισάτυη προσπάθεια να ανακόψει την πτωτική της πορεία.

Η ΜΑΚΙ, που αρχικά είχε βγει ωφέλιμη από την κατάσταση που δημιουργήθηκε τα τελευταία χρόνια, αρχίζει κι αυτή να εισπράττει την αγανάκτηση των μαθητών.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση, προβάλλει έντονα η ανάγκη να ακολουθεί μια άλλη φωνή πραγματικά επαναστατική και αριστέρα, που να μιλά πάνω στα καλύτερα προβλήματα των μαθητών και να προβάλλει το δρόμο του αγώνα και της δράσης.

Η νεολαία της ΟΑΚΚΕ έκανε τη δική της παρέμβαση στις εκλογές με στόχο να παραπάνω, στην περιοχή του Χαϊδαρίου και του Λαοσίου, στα πλαίσια μιας ευρύτερης παρουσίας που έχει ξεκινήσει εδώ και ένα χρόνο περίπου.

Οι σύντροφοι νεολαίοι, μιλήσαν στις συνελεύσεις τους πάνω σ' αυτά τα προβλήματα και οι θέσεις μας βρήκαν σημαντική απήχηση στους μαθητές με αποτέλεσμα να μας υποστηρίξουν σε δύο κολές στιγμές.

Αυτή η δυναμική παρουσία της νεολαίας μας στην περιοχή του Χαϊδαρίου και του Λαοσίου, έχει προκαλέσει από καιρο λίσσασμένες αντιδράσεις της «Κ-ΝΕ» με απειλές και τρομοκρατικούς, με σκοπό να εμποδίσει τη δουλειά μας στους μαθητές. Χαρακτηριστική είναι η στάση της σε μερικές περιπτώσεις που θα αναφέρουμε παρακάτω.

Το Σεπτέμβρη η νεολαία μας μοιράζει στα σχολεία προκήρυξη με τίτλο «όχι σε ένα τέτοιο σχολείο». Η προκήρυξη έχει σημαντική απήχηση στους μαθητές των σχολείων του Χαϊδαρίου και Λαοσίου. Μαθητές με διαφορετικές ιδεολογίες και κομματικές τοποθετήσεις τη διαβάσαν με ενθουσιασμό, συζητούν το περιεχόμενό της με τους συντρόφους και συμφωνούν σε όλα σχεδόν τα σημεία.

Τότε μέλη της «Κ-ΝΕ» εννοχημένα από την απήχηση της, πλησιάζουν τους συντρόφους, τους φωνάζουν «ασηφλίτες» και «χαφιέδες» και τους προκαλούν με τον πιο χυδαίο τρόπο. Αίτιες μέρες αργότερα ακολουθεί αφισκοκόλλημα με χαρακτηρισμό κι αυτό σε σημαντική απήχηση την επομένη μέρα έξω από το 3ο λύκειο, κτύπησαν, μέλος της καθοδήγησης της «Κ-ΝΕ» της περιοχής, πλησιάζει σύντροφος μαθητή έξω από το σχολείο κι τον απειλεί ανοιχτά. Μαθητές που βρίσκονταν εκεί, ταχτικά ανοιχτά με το μέρος του, συντρόφους.

Την Παρασκευή 31 Οκτωβρίου, μέρα που γίνονταν οι εκλογές για τα 15μελή μοιράζεται δεύτερη προκήρυξη με τις θέσεις μας. Λίγο αργότερα ο ίδιος σύντροφος αναλύει τα προβλήματα κριτικίζοντας τις παρατάξεις και ιδιαίτερα την «Κ-ΝΕ». Λίγη ώρα αργότερα κι ενώ ο σύντροφος βρίσκεται έξω από το σχολείο, παρουσάζεται η κνιτισσα ενοικιασμένη, βρίζοντας τον με μανία και επιχειρεί να τον χαστουκώσει.

Κάποιοι μαθητές που βρίσκονται κοντά, γιοχαρώνουν την ενέργεια αυτή και συμπαραστεκόνατο θερμά στο σύντροφο. Λίγο αργότερα βρίσκονται έξω από την πόρτα του σχολείου περίπου 10 τρομπόκοι της «Κ-ΝΕ» που όμως έγιναν αντιληπτοί από τους μαθητές οι οποίοι άρχισαν να τους γιοχαρώνουν.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση αναγκάζονται να απομακρυνθούν όμως ξανάρχονται όταν αρχισαν να βγαίνουν τ' αποτελέσματα. Αποτέλεσμα αυτών των τρομοκρατικών ήταν να εκλεγεί μόνο 1 μέλος της «Κ-ΝΕ» στο σχολείο αυτό και όχι 5 όπως γράφει ο Οδηγητής.

Σ' ένα άλλο σχολείο, το 1ο τεχνικό Λαοσίου, η «Κ-ΝΕ» φέρνει έναν τρομπόκο ο οποίος κριμασμένος από τα κάγκελα της εξόπορτας, προκαλεί τους μαθητές με την παρουσία του. Οι οι μαθητές τον γιοχαρώνουν, τον λένε απ' το μικρόφωνο να φύγει και τελικά σηκώνονται και τον διαχύνουν.

Αποτέλεσμα της όλης δουλειάς μας, που όπως είπαμε είχε σημαντική απήχηση, ήταν να εκλεγούν δύο σύντροφοι στα μαθητικά συμβούλια των σχολείων τους.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΑΠΟΥΛΙΑ ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΩΓΚΤΩΝ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΡΕΜΙΑ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΕΝΤΑΣΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1
Αυτό που ζητούν οι ΗΠΑ είναι μια φιλοαμερικανική και όχι φιλορωσική πολιτική στο Αιγαίο, τα Βαλκάνια την Κύπρο και την Μ. Ανατολή. Θέλουν μια κάτω από αμερικανική ηγεμονία ειρήνη με την Τουρκία, θέλουν συμμετοχή στα γυμνάσια με του ΝΑΤΟ, θέλουν τελος συμμόρφωση με τη αμερικανική πολιτική στο ζήτημα της τρομοκρατίας. Το ζήτημα των βάσεων είναι μια πλευρά αυτής της γενικής πολιτικής σύμπλευσης.

Οι στρατιωτικές βάσεις σε μια χώρα δεν βρίσκονται στον αέρα. Πατάνε στο έδαφος αυτής της χώρας και είναι περιτριχωμένες από το στρατό της. Σε περίπτωση ενός γενικευμένου πολέμου στον οποίο κύρια αυτές οι βάσεις προορίζονται να χρησιμοποιηθούν ο καθοριστικός παράγοντας είναι με ποιόν είναι ο στρατός της χώρας.

Στην άκρη της Κούβας που είναι ουσιαστικά σήμερα μια ρωσική μισοαποικία υπάρχουν οι αμερικανικές βάσεις. Οι συσχετισμοί δύναμης στη τότε γησινα κουβανέζικη κατάσταση δεν έκαναν δυνατή την απομάκρυνσή τους.

Με λίγα λόγια είναι δυνατό για μια μεταβατική και όχι πολύ σύντομη περίοδο ο Παπανδρέου να κρατάει τις βάσεις δυναμώνοντας τις ρωσικές πολιτικοοικονομικές, ακόμα και στρατιωτικές θέσεις μέσα στη χώρα.

Ας δούμε πόσο χαρακτηριστική είναι από αυτή την άποψη η στιγμή όπου τα ρωσικά πολεμικά στο Πειραιά είναι απαργμένα δύο μέλια πιο μακριά από τις αμερικανικές βάσεις των Ελλήνων.

Παρ' όλη αυτή τη δυνατότητα ταχτικής που έχει ο Παπανδρέου, οτιτε αυτή τη φορά έδειξε ο Παπούλιας την υπόσχεση που περιμένανε οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές πέρα από μερικές γενικόλογες αναφορές στο θετικό ρόλο των αμερικανικών βάσεων.

Γι' αυτό αυτή τη φορά εκτός από τον Σουλτζή παρέλαβε τον Παπούλια και ο Γουάνιμπεργκες που βρίσκεται σε αντίθεση με τον Σουλτζή άναμεσα σ' αλλά και εξ αιτίας της ανεπιτηκής στάσης που αυτός ακολουθεί απέναντι στην πολιτική Παπανδρέου.

Σ' αυτή τη συνάντηση ο Σουλτζή καταφέρθηκε ενάντια στην πολιτική Παπανδρέου απέναντι στην Τουρκία υπογραμμίζοντας ότι η «συνμαχία απαιτεί σταθερότητα σε «συνοχή» καλώντας δηλαδή σαφώς σε διάλογο με την Τουρκία στα πλαίσια της νατοϊκής πολιτικής. Αυτό προφανώς έκανε ο Παπανδρέου να βγει μετά δύο μέρες και να μιλήσει για διάλογο με την Τουρκία και συνεργασία με τη Ν.Δ. πάνω σ' αυτό. Ενώ στην ουσία έβγαζε ένα πρίνο σωβινιστικό αντιτουρκικό λόγο.

Όσο για τον Σουλτζή, αυτός που

είχε γυρίσει με άδεια χέρια από την επίσκεψή του τον περασμένο Μάρτη στην Ελλάδα και έγινε στόχος επικρίσεων από το Πεντάγωνο, τώρα δεν συγκράτησε την οργή του από τη φιλοσοφική θέση του Πάπαλου στην ΕΟΚ εκφράζοντας ανοιχτά «την απογοήτεσή του που η Ελλάδα δεν ήταν σε θέση να υποστηρίξει τα μέτρα της ΕΟΚ εναντίον της κρατικής τρομοκρατίας» και ενώ το περιβάλλον του σύμφωνα με το ΒΗΜΑ (22.11.86) δηλώνει ότι ο Σουλτζή «εξέπληξε και εξοργίστηκε όταν πληρο-

φορήθηκε την στάση της Ελλάδας» - μιας και ο Παπούλιας πριν τρεις βδομάδες στην Βιέννη είχε φροντίσει να τον καθησυχάσει ότι η Ελλάδα θα έπαιρνε ανοικτή στάση.

Όχι! Η ηρεμία είναι σχετική και παροδική. Στη νομοτέλεια των πραγμάτων είναι η όξυνση και η σύγκρουση. Η ρωσική πολιτική θα βρει αντιμετώπιση την αμερικανική. Ο λαός μας θα βρεθεί ανοιχτά μέσα σε μια μέγγελη. Πρέπει να αντικαταλείνει και τους δύο εχθρούς.

ΡΩΣΙΚΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Δεν είναι η Σοβιετική Ένωση του Λένιν και του Στάλιν, δεν είναι η κόκκινη πατρίδα του σοσιαλισμού, αλλά μια σοσιαλφασιστική υπερδύναμη που μαζί με την αμερικάνικη υπερδύναμη ανταγωνίζονται άγρια στην περιοχή μας, αλλά και στον κόσμο ολόκληρο για την παγκόσμια κυριαρχία. Γι' αυτό και η επίσκεψη των Ρώσικων πλοίων εντάσσεται μέσα στο παιχνίδι του άγριου ανταγωνισμού Ρώσων και Αμερικανών για την χώρα μας.

Δεν είναι τυχαίο ότι την ώρα που ο Υπουργός Εξωτερικών Παπούλιας βρίσκεται στις ΗΠΑ οι Ρώσοι δείχνουν στον Ρήγκαν ότι η Ελλάδα βρίσκεται καινούριο προστάτη. Βέβαια την πολιτική των Ρώσων ο ελληνικός λαός σιγά-σιγά την καταλαβαίνει γιατί γνωρίζει ότι η Ρώσικη υπερδύναμη δεν θέλει την πρόοδο και την ειρήνη όταν αιματοκυλάει 7 χρόνια τώρα τον λαό του Αφγανιστάν, όταν δημιουργεί και στηρίζει φασιστικά καθεστώτα όπως τον Γιαροτζέλσκι στην Πολωνία.

Όμως δεν είναι ο Πειραιώτικος λαός που θέλει τα ρώσικα πλοία, αλλά ο Παπανδρέου που μεθοδικά και ύπουλα, πίσω από την πλάτη του λαού, οδηγεί την χώρα στην αγκαλιά της Ρώσικης υπερδύναμης ενώ την ίδια στιγμή προσπαθεί να καθυστερήσει τους Αμερικανούς κάνοντας και σ' αυτούς μελετημένες υποχωρήσεις για να αποφύγει ή να καθυστερήσει τις πιέσεις που του ασκούν. Έτσι δεν αρνείται νέα διαπραγμάτευση για τις Αμερικανικές βάσεις, αλλά προσπαθεί να κερδίσει χρόνο και διάφορα κονδύλια, όπως πολεμικό υλικό από τον Ρήγκαν, ενώ παράλληλα διαμορφώνει, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό την φιλορώσικη πολιτική του.

Όμως οι εργάτες, οι δημοκράτες, οι πατριώτες Πειραιώτες δεν θα πρέπει να αφήσουν καμιά προκλήση αναπάντητη, είτε προέρχεται από την Αμερικάνικη είτε από την Ρώσικη υπερδύναμη.

Πρέπει να απαιτήσουμε να ξεπεταχτεί ο Ρώσικος στόλος από το λιμάνι του Πειραιά και να καταγγείλουμε τις πράξεις του, όπως εκείνες στο παρελθόν και του Αμερικάνικου στόλου. Πρέπει να βροντοφωνάζουμε:

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ - ΡΩΣΟΙ κάτω τα χέρια απ' την Ελλάδα.

Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ Κ. Ο. Πειραιά Βαλαωρίτου 1 - Παλιά Κοκκινιά 20/11/86

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Η «ΑΠΛΗ» ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Στην Ελλάδα όπου η κάθε εκλογική αναμέτρηση έχει το χαρακτήρα όχι μιας τυπικής διαδικασίας, όπως συνήθως συμβαίνει σε διάφορες δυτικές χώρες, αλλά μιας αποφασιστικής μάχης επικράτησης μεταξύ των διάφορων μερίδων της αστικής τάξης το εκλογικό σύστημα έχει αντικειμενικά ένα βαρύνοντα ρόλο.

Η κάθε φορά κυβέρνηση χρησιμοποιεί τον εκλογικό νόμο, ύστερα από τις συμφέροντες γι' αυτήν τροποποιήσεις, σαν εργαλείο επιτευξης ενός νέου ευνοϊκού συσχετισμού δυνάμεων στη βουλή. Η σκληρή διαπάλη μεταξύ των διάφορων τμημάτων της αστικής τάξης είναι ο λόγος που μέχρι σήμερα δεν έχει υπάρξει ένα πάγιο εκλογικό σύστημα. Οι κανόνες του παιχνιδιού δεν είναι σταθεροί. Η αστική τάξη αυτού του τόπου κατέχει ίσως το ρεκόρ επινοήσης εκλογικών συστημάτων, αφού ο αριθμός τους είναι σχεδόν ταυτόσημος μ' αυτόν των εκλογών.

Σήμερα, ύστερα από τη μεθοδευμένη αποτυχία του ΠΑΣΟΚ στους τρεις μεγαλύτερους δήμους της χώρας, μέσα σ' ένα πλαίσιο σκανδάλων που όχι τυχαία ξεσπούν καθημερινά κι ενώ με τη νέα χρονιά αναμένονται εξελίξεις γύρω από τα εθνικά μας θέματα, μ' επικέντρο ίσως τις ελληνοαμερικανικές σχέσεις και το θέμα των βάσεων, το ενδεχόμενο διεξαγωγής, πρόφαση εκλογών φαίνεται αρκετά πιθανό. Και βέβαια στη περίπτωση αυτή ο Παπανδρέου δεν μπορεί παρά να ξαναδεί, να ξαναμαγειρέψει τον εκλογικό νόμο.

Σ' αυτή τη κατεύθυνση το ψευτοΚΚΕ βγαίνει και προλαίπει το έδαφος. Προτοιμάζει τις καταστάσεις. Απαιτεί «απλή αναλογική». Στα χείλη του ψευτοΚΚΕ το αίτημα αυτό παίρνει εντελώς νέες διαστάσεις, αποκτά άλλο χρώμα, αποσκοπεί αλλού, από εκεί που στοχεύει το δημοκρατικό κίνημα όταν ζητά απλή αναλογική. Ο Φλωράκης δεν θέλει τη δυνατότητα έκφρασης όλων των πολιτικών τάσεων. Επιδιώκει την ανάδειξη του σε ρυθμιστικό παράγοντα των εξελίξεων. Γι' αυτό και ζητάει μια στα λόγια κι όχι στην ουσία «απλή αναλογική».

Κριτικάρουμε το ψευτοΚΚΕ όχι γιατί έχει εγκαταλείψει την επαναστατική, τη λενινιστική αντίληψη για το ρόλο του κοινοβουλίου, γιατί δεν αποτελεί ένα απλό και μόνο ρεφορμιστικό κόμμα. Το βασικό είναι ότι αποτελεί ένα κόμμα στην υπηρεσία μιας υπερδύναμης, στο αρ-

μα της οποίας προσπαθεί να σφύρει τη χώρα.

Δεν είναι νέα η επιδίωξη του ψευτοΚΚΕ ν' αναδειχθεί σε ρυθμιστή των πολιτικών ισορροπιών μέσα στο κοινοβούλιο, να κατακτήσει δηλαδή εκείνο τον αναγκαίο αριθμό εδρών, χωρίς τις οποίες κανένας άλλος πολιτικός σχηματισμός δεν θα μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση. Όταν έβραζε σαν στόχο το 17% για να μπει στη β' κατανομή αυτό επιδίωκε, και τότε όχι μόνο δεν ζητούσε απλή αναλογική αλλά αντίθετα προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί την υπερενισχυμένη αναλογική της «Ν.Δ.». Ο στόχος του 17% στάθηκε ανέφικτος. Η εργατική τάξη και ο λαός δεν του παραχώρησαν το δικαίωμα σ' όνομα τους να προωθεί τα άνομα σχέδιά του.

Από τότε όχι μόνο δεν μπορεί να ξεφύγει, αλλά αντίθετα οξύνεται ο λούναρ η άλυτη αντιφάση του. Όσο μεγαλώνει η δύναμη της επιρροής του στην αστική τάξη, τόσο μικραίνει η αντίστοιχη δύναμη του στο λαό. Το ότι στις βουλευτικές εκλογές του '85 σιμπεριώσε στις γραμμές του διάφορους Παναγούληδες ή Δρεττάκηδες αυτό σε τίποτα δεν εμποδίζει να πείσει η εκλογική του δύναμη για πρώτη φορά σε κάτω από 10%.

Το ψευτοΚΚΕ θέλει μια «απλή αναλογική» η οποία ενώ θα του προσφέρει τον τριπλάσιο περίπου αριθμό εδρών απ' αυτόν που κατέχει σήμερα στο κοινοβούλιο, παράλληλα θα κάνει ανέφικτη την κατάληψη εδρών από μικρότερους σχηματισμούς. Η επιδίωξη του αυτή στρέφεται όχι μόνο ενάντια στους πραγματικούς κομμουνιστές, ώστε να μη ακουστεί η επαναστατική φωνή κι μέσα στο κοινοβούλιο για να υποβληθεί ή κύρια, η εξωκοινοβουλευτική πάλη των μαζών, αλλά και ενάντια σε διάφορες αστικές τάσεις.

Σήμερα μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στη Ν.Δ. εγκλωβίζονται μια σειρά από τάσεις που επάνω τους δηλώνουν τις διαφορές τους. Οι μικρές αυτές αστικές δυνάμεις γνωρίζοντας ότι για να επιβιώσουν στο αστικό πολιτικό προσκήνιο να κατέχουν βου-

λευτική έδρα καταβαίνουν στις εκλογές κάτω από τις σημαίες άλλων δυνάμεων. Χάνουν ουσιαστικά την αυτονομία ύπαρξης τους, μ' αντάλλαγμα την έδρα. Τέτοιες δυνάμεις υπήρξαν στις εκλογές του '85 το ΚΟΔΗΣΟ, η ΕΔΗΚ, η «Χριστιανική Δημοκρατία», η ΕΔΑ κ.α. Υπάρχουν όμως, κι αυτό είναι το σημαντικότερο, κι άλλες δυνάμεις με μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό συγκρότησης, που ασφυκτούν μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στη Ν.Δ. και που κυριολεκτικά λειώνουν κάτω από το βάρος των κάθε φορά εκλογικών διλημάτων και της χαμένης ψήφου. Μια πραγματική, μια γνήσια απλή αναλογική θα έδινε τη δυνατότητα σ' όλες αυτές τις δυνάμεις να συγκροτηθούν, να προβάλλουν τη φυσιογνωμία τους και να διεκδικήσουν το δικό τους μερίδιο στο αστικό κοινοβούλιο. Αν οι ευρωεκλογές του 1984, που έγιναν με σύστημα πραγματικά απλής αναλογικής, ήταν για την αβάδειξη του ελληνικού κοινοβουλίου τότε θα καταλάμβαναν έδρα τα 15 από τα 17 κόμματα που πήραν μέρος, χωρίς να υπολογίσουμε τις δυνάμεις που ασφαλώς θ' απεγκλωβίζόντουσαν από το ΠΑΣΟΚ και τη Ν.Δ.

Κάτι τέτοιο δεν το θέλει ο Φλωράκης. Η απελευθέρωση όλων αυτών των δυνάμεων θα χτύπαγε στη καρδιά του τρικομματιού, δεν θα του επέτρεπε ν' αναδειχθεί σε ρυθμιστικό παράγοντα. Σήμερα αν τα κόμματα στην Ελληνική βουλή είναι τρία και κανένα δεν έχει αυτοδυναμία, τότε υποχρεωτικά το ΠΑΣΟΚ πρέπει να ζητήσει τη βοήθεια του ψευτοΚΚΕ για σχηματισμό κυβέρνησης, πρέπει σε τελευταία ανάληψη να υποταχθεί στους όρους του. Διαφορετικός θα ήταν ο συσχετισμός δυνάμεων που θα προκύπτει από εκλογές με γνήσια απλή αναλογική. Η ύπαρξη κι άλλων δυνάμεων θα έδινε τη δυνατότητα να σταθούν πολυκομματικές κυβερνήσεις κεντροδεξιού πιθανότατα χαρκτηρή, χωρίς τη συμμετοχή του ψευτοΚΚΕ. Αυτή είναι η απλή αναλογική που δεν θέλει ο Φλωράκης. Γι' αυτό προωθεί ένα σύστημα «απλής αναλογικής» που θα έχει

ένα ελάχιστο όριο το οποίο θα πρέπει να καταχτήσει μια πολιτική δύναμη για να πάρει έδρα. Στο παρελθόν είχε προτείνει άλλωστε το 3% κι άλλοτε το 5%. Ξεσκεπάζεται έτσι το ψεύτικο, υποκριτικό, δημαγωγικό προσωπείο του Φλωράκη, που θέλει απλή αναλογική για τον εαυτό του και ενισχυμένη για τις μικρές πολιτικές δυνάμεις. Αυτό ουσιαστικά συμβαίνει, χρόνια τώρα και ουδέποτε διαμαρτυρήθηκε στις εκλογές των εργατικών σοματειών. Εκεί έχει αποδεχτεί τον νόμο 1264 σύμφωνα με τον οποίο στη β' κατανομή συμμετέχουν εκείνες μόνο οι δυνάμεις που έχουν ήδη κερδίσει έδρα από την Α' κατανομή. Έτσι, το ψευτοΚΚΕ στον συνδικαλιστικό χώρο αποδέχεται και προωθεί την ενισχυμένη αναλογική για τις μικρές πολιτικές δυνάμεις.

Αυτό το εκλογικό σύστημα και για τις βουλευτικές εκλογές προωθεί ο παροισιαζόμενος από το ψευτοΚΚΕ και το φιλορώσικο τύπο σαν αδιαμφισβήτητος και κατά τεκμήριο δημοκράτης Μανώλης Δρεττάκης, που στις πρόσφατες εκλογές αναδείχτηκε βουλευτής με το ψηφοδέλτιο του «Κ-Κεξ». Σύμφωνα με την πρόταση του στη β' κατανομή συμμετέχουν μόνο τα κόμματα, που έχουν ήδη έδρα, ενώ έδρες που απομένουν για τη γ' κατανομή τις παίρνει το πρώτο σε ψήφους κόμμα (από «το βουλευτικές εκλογές» 85), Μ. Δρεττάκη σελ. 123) και το σύστημα αυτό, αν και δε προτείνει ελάχιστο όριο, δεν είναι παρά κρυφοενισχυμένη αναλογική.

Η ανάδειξη του Φλωράκη σε ρυθμιστικό παράγοντα θα είναι καθοριστικής σημασίας για τις μετέπειτα εξελίξεις. Η αποδοχή αυτής της «απλής αναλογικής» από το Παπανδρέου δεν θα είναι εκπλήρωση καλύτερων προεκλογικών υποσχέσεων προς το λαό και βήμα δημοκρατίας, αλλά κάτω από μια ψευτοασπιρτερή δημαγωγία και χρησιμοποίητας σαν προπέτασμα καρπνού τις «πίσεις» του «Κ-Κεξ», θ' αποτελεί συγκεκριμένη και συνειδητή προώθηση των δυνάμεων του μετώπου της νέας δεξιάς στο πολιτικό σκηνικό του τόπου.

ΤΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑ ΔΕΚΑΛΕΠΤΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΟΜΙΛΙΑ του σ. Ζαφειρόπουλου

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

ΠΑΣΟΚ ή το ψευτοΚΚΕ και τη Ν.Δ., και να κλέβεις μαζί του για Ψωμί - Ειρήνη - Δημοκρατία. Αριστερά είναι να σταθείς στην ακατανίκητη δύναμη των λαών. Έτσι έχουν αναβήξει το λαό μας, οι αγώνες του ΕΑΜ του ΕΛΑΣ και του Δ.Σ.Ε. Έτσι ξέρουν την αριστερά, ακόμα και οι αντιπαλοί μας. Έτσι διδάσκει το αίμα των ηρώων της 3ης Διεθνούς. Έτσι διδάσκει το παλιό, ηρωικό ΚΚΕ και οι κλασσικοί του μαρξισμοί.

Αυτά δεν σβήνουν με τις προσωρινές ήττες. Εργάτες, εργαζόμενοι, αριστεροί και δημοκράτες. Σας καλούμε να ενισχύσετε την ΟΑΚΚΕ και να δυναμώσετε τις γραμμές της.

Σας καλούμε, στις 12 του Οκτώβρη, να δώσετε μια ώθηση στις προσπάθειες της, για την ανασυγκρότηση του πραγματικού κόμματος της εργατικής τάξης, και να ψηφίσετε το συνδυασμό της «ΨΩΜΙ - ΕΙΡΗΝΗ - ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» (Μαρξιστές - Λενινιστές).

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε. ΑΘΗΝΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΟΜΟΝΟΙΑ ΤΗΛ. 5241058 ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1

ΠΛΕΚΤΑΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

ποια στιγμή αρχίζει να ενημερώνεται η κοινή γνώμη και τότε καθαίρονται τα στελέχη. Γιατί δεν καθαίρεθηκε μόνο ο Καραχάλιος, αλλά με πρόσχημα αυτόν εληύθηκε όλη η ηγεσία του πετρελαϊκού κλωβίου.

Γι' αυτό ήταν ένας μπάτσος για τους Παπανδρέου Πεπονη η παραιτήση του προϊστάμενου του Καραχάλιου Δελούκα, αυτού που μέσα στο ΠΑΣΟΚ έχει την ιφήμη του «μνημείου εντιμότητας» αλλά και η δήλωση του ότι η σκευωρία θα καταρρεύσει σαν χαρτίνος πάργος.

Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι με πρόσχημα ότι η υπόθεση πήγε στα δικαστήρια η κυβέρνηση θέλησε να εμποδίσει το φωτισμό του

ζητήματος στη Βουλή ή και στον τύπο.

Τέλος για το πόσο κατευθυνόμενη με τους παραπάνω στόχους η ομαβρόντια των σκανδάλων μαρτυράει η εξέλιξη του σκανδάλου με τον Βεντούρη.

Αυτό είναι το μόνο σκάνδαλο που δεν ξεκίνησε με πρωτοβουλία του Παπανδρέου. Ξεκίνησε από τον κοιμένο στον τελευταίο ανασχηματισμό και αντίπαλο του ψευτοΚΚΕ υφυπουργό Εμπορίου Φωτίου. Αυτή λοιπόν η καταγγελία του Φωτίου ενάντια στον εφοπλιστή Βεντούρη ταχύτητα και χωρίς πολλά, πολλά μπήκε στο αρχείο! Επρόκειτο για ένα σκάνδαλο σε λάθος κατεύθυνση, για μια ντουφεκιά στο γάμο του Καραγιώζη.

στην ακρίβεια, πέρα από τις δημαγωγίες και τα αντεργατικά σχέδια του ψευτο - ΚΚΕ.

Συνέδριο για εκλογή διοίκησης στη ΓΣΕΕ

Το «αίτημα» αυτό το αντιπαραθέτει ο Φλωράκης, στην ενότητα της εργατικής τάξης. Προσπαθεί να παροισιάσει το φιλορώσικο μπλοκ της νέας δεξιάς, ανάμεσα στην Ε-ΣΑΚ και στο Παπανδρέοκο κομμάτι της ΠΑΣΚΕ, σαν έκφραση της ενότητας της εργατικής τάξης.

Συμβαίνει όμως ακριβώς το αντίθετο. Η κυριαρχία αυτού του μπλοκ στη ΓΣΕΕ, ενάντια στην Γιαννοπούλικη φράξια του Ραυτόπουλου, δεν θα σήμανε ενότητα των εργατών, αλλά προσπάθεια για κυριαρχία των πιο αντεργατικών δυνάμεων απέναντι στην εργατική τάξη.

Τόσο η κλίκα του Ραυτόπουλου όσο και η κλίκα της νέας δεξιάς, όπως έχουμε ξαναγράψει, όχι μόνο δεν εκφράζουν την εργατική τάξη, αλλά αντίθετα είναι οι δυνάμεις εκείνες που στρέφονται ενάντια στους εργάτες, ενάντια στις διεκδικήσεις τους και στους αγώνες τους. Η κυριαρχία του μπλοκ της νέας δεξιάς στη ΓΣΕΕ που ετοιμάζεται σήμερα, δεν δείχνει τίποτα άλλο από την ταχύτητα που κινείται το φιλορώσικο μπλοκ Παπανδρέου - Φλωράκη στην κατάληψη της εξουσίας. Απέναντι στις manούβρες και τα ύπουλα σχέδια που ετοιμάζονται ενάντια στην εργατική τάξη, πρέπει να αντιπροτείνουμε την πραγματική εργατική ενότητα, μια ενότητα για το-ψωμί την δουλειά, την δημοκρατία και την ειρήνη. Να οργανώσουμε την πάλη της εργατικής τάξης και όλων των εργαζόμενων ενάντια στην επίθεση του κεφάλαιου (κρατικού και ιδιωτικού), του φασισμού και του πόλεμου.

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΜΕΓΕΘΥΝΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΘΡΟΝΗ... ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Βερνάντζερον 55 Αθήνα τηλ.: 5241058

ΑΣΤΑΘΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΣΤΙΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ

Πολιτικές νίκες του Κ. Κ. Φιλιππίνων

Σοβαρές πολιτικές εξελίξεις σημειώθηκαν στις Φιλιππίνες, που δείχνουν ότι η πάλη των αντιπάλων δυνάμεων στη μακρινή αλλά με στρατηγική θέση χώρα, είναι έντονη. Την χρονιά αυτή, το Φιλιππινέζικο ζήτημα είναι πάντα στην επικαιρότητα για δύο βασικά λόγους: Πρώτα - πρώτα εξ αιτίας της πάλης του λαού (πιο

συγκεκριμένα του ΝΔΦ (Εθνικό Δημοκρατικό Μέτωπο) που καθοδηγείται από το Κ.Κ.Φ., και δεύτερο εξ αιτίας της προσπάθειας των αμερικάνων να ελέγξουν την κατάσταση που δημιουργήθηκε μετά την πτώση του Μάρκος, μιας και η χώρα αυτή έχει μεγάλη σημασία για την αμερικάνικη υπερδύναμη στον ανταγωνισμό της με την Ρωσία.

Αντάρτες του Νέου Λαϊκού Στρατού

Πιο συγκεκριμένα στις Φιλιππίνες οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έχουν τις πιο σημαντικές στρατιωτικές βάσεις, στο σημείο που σμίγουν ο ερηνικός με τον Ινδικό ωκεανό. Ιδιαίτερα μετά την ήττα των αμερικάνων στο Βιετνάμ και μάλιστα με την εξάρτηση του Βιετνάμ από τους Ρώσους ιμπεριαλιστές, είναι σίγουρο ότι τις Φιλιππίνες δεν θέλουν με τίποτα να τις χάσουν.

Αλλά επειδή ακριβώς οι Αμερικάνοι θέλουν οπωσδήποτε τις Φιλιππίνες και έχουν βγάλει τα συμπεράσματά τους από την ταχτική στο γειτονικό Βιετνάμ θέλουν να ακολουθήσουν μια άλλη πολιτική. Δηλαδή όταν είδαν, ότι το λαϊκό κίνημα γρήγορα θα ξεπέταγε το Μάρκος αποδέχτηκαν μια εναλλακτική λύση με την Ακίνο.

ΤΙ ΕΚΦΡΑΖΕΙ Η ΑΚΙΝΟ

Στις εκτιμήσεις για το ρόλο της ΑΚΙΝΟ θα μείνουμε πιστοί, ο'σα λέει το ΝΔΦ και το Κ.Κ.Φ. Συγκεκριμένα το Κομμουνιστικό Κόμμα Φιλιππίνων εκδίδει ένα μηνιαίο περιοδικό με τίτλο «Ang Bayan». Στο τεύχος του Ιουλίου αναφέρει, ότι η Κορσόν Ακίνο είναι μια φιλελεύθερη προσωπικότητα και έχει δώσει αντιφασιστικούς αγώνες ενάντια στο φασίστα Μάρκος, αλλά η ταχτική της προέλεση δεν είναι από το λαό, αλλά από την αστική τάξη. Έτσι στη σημερινή κυβέρνηση γράφει το «Ang Bayan» προσπαθεί να ισορροπήσει τους φιλελευθέρους με τους φασίστες εκφραστές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Παρ' όλα αυτά εξακολουθεί να έχει την μεγάλη υποστήριξη του λαού, αν και έχει αρχίσει να φαίνεται η αποτυχία της στο να λύσει τα θεμελιώδη προβλήματα της κοινωνίας.

Στη συνέχεια το «Ang Bayan» αναφέρει με τίτλο, «Διαίρεμένη Κυβέρνηση», τις δύο βασικές πλευρές της Κυβέρνησης που προέκυψε μετά την πτώση του Μάρκος.

Συγκεκριμένα αναφέρει ότι απ' τη μια υπάρχουν φιλελεύθεροι δημοκράτες, που θέλουν να εκδημοκρατήσουν την πολιτική ζωή και να περιορίσουν την ιμπεριαλιστική κυριαρχία. Και από την άλλη οι φασίστες που είναι όργανα των αμερικάνων και ελέγχουν τον στρατό με τον Φιντέλ Ράμος.

Οι φασίστες στην κυβέρνηση έχουν σχέσεις με τους πιστούς του Μάρκος που νοσταλγούν ένα πρα-

ξικόπημα και είναι οργανωμένοι στο Κ.Β.Λ. (Νέο Κοινωνικό Κίνημα).

Επίσης ένα κομμάτι της καθολικής ιεραρχίας είναι σε συνεργασία με αντιδραστικούς κύκλους τόσο στην κυβέρνηση όσο και έξω από αυτή. Αυτό το μπλοκ (Πιστοί του Μάρκος, φασίστες στην κυβέρνηση και αντιδραστική ιεραρχία) έχουν την μόνιμη επιδίωξη να τσακίσουν το αντάρτικο κίνημα.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΝΡΙΛΕ

Πιο συγκεκριμένα Χουάν Ενρίλε (υπουργός Άμυνας) είχε την φιλοδοξία να ανατρέψει με πραξικόπημα την Ακίνο και να γίνει πρόεδρος της χώρας. Αυτό προσπάθησε να πραγματοποιήσει την περασμένη βδομάδα αλλά στην κίνησή του αυτή δεν εξασφάλισε την υποστήριξη των αμερικάνων και βρήκε την αντίσταση της Ακίνο. Συγκεκριμένα ο Ράμος αρχηγός του στρατού, δεν έδωσε την υποστήριξη στον υπουργό του Ενρίλε αλλά στην πρόεδρο Ακίνο. Έτσι η συνομοσπία ξεσκεπάστηκε και ο Ενρίλε παραιτήθηκε από την κυβέρνηση.

Βέβαια δεν σημαίνει ότι ο καινούργιος υπουργός Άμυνας Ραφάελ Ιλέτο είναι προοδευτικός, απλώς δεν έχει τις φιλοδοξίες ο' αυτή τουλάχιστον τη φάση που είχε ο Χουάν Ενρίλε. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Ιλέτο μόλις ανέλαβε τα καθήκοντά του δήλωσε «οι Αμερικανικές βάσεις είναι απαραίτητες για την προστασία της χώρας, αλλά ότι την καινούργια συμφωνία θα την κάνει η πολιτική ηγεσία».

Επίσης η καινούργια κυβέρνηση που όρισε η Ακίνο δεν έχει περισσότερα προοδευτικά χαρακτηριστικά. Αντίθετα είναι σίγουρο ότι η Ακίνο έχει περισσότερο σταθεροποιησει την κατάσταση στην κατεύθυνση που θέλουν οι αμερικάνοι. Γιατί ο Ρήγκαν γνωρίζει ότι όσο δεν υπάρχει σταθερή κυβέρνηση, όσο υπάρχουν έντονες αντιθέσεις ανάμεσα στα κόμματα της άρχουσας τάξης, τόσο θα μπορούσε πιο εύκολα να πάρει την εξουσία το Ν.Δ.Φ.

ΤΑ ΚΛΩΘΚΟΝΤΑ ΤΟΥ Ν.Δ.Φ.

Το Ν.Δ.Φ. (ΕΘΝΙΚΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ) περιλαμβάνει το Κομμουνιστικό κόμμα (C.P.P.), τους Χριστιανούς για Ε-

θνική απελευθέρωση, τον Νέο λαϊκό στρατό και άλλες επαναστατικές οργανώσεις.

Στη σημερινή φάση εκτιμάει, ότι θα πρέπει να κρατήσει τις απελευθερωμένες περιοχές αλλά παράλληλα ζητάει την κατάπαυση του πυρός για 100 μέρες.

Πιστεύει ότι τα μεγάλα προβλήματα του λαού παραμένουν άλυτα. Αυτά είναι: Η αμερικάνικη εξάρτηση τόσο στρατιωτική (βάσεις, θέσεις κλειδιά στο στρατό) όσο και οικονομική, που αποτελούν την βασική πλειοψηφία της πολιτικής μισοαποικιακής εξάρτησης. Απ' την άλλη οι φεοδωρικές σχέσεις παραμένουν και μια κομραδόρική αστική τάξη αναπτύσσεται. Ο λαός ζούσε μέσα στη φτώχεια στην εξαθλίωση και στην καθυστέρηση και αυτό όλα δεν έχουν αλλάξει, εκτός από εκεί που ο Νέος λαϊκός στρατός έχει δημιουργήσει απελευθερωμένες περιοχές.

Το Κ.Κ.Φ. που καθοδηγεί το λαό ξέρεει ότι δεν πρέπει να παραδώσει τα όπλα, αλλά επιδιώκει την εκκείριση γιατί πιστεύει ότι ο χρόνος κίλαει ενάντια στην εναλλακτική λύση της Ακίνο.

Βέβαια την εκκείριση την θέλει η Ακίνο για να μπορούσε να σταθερο-

ποιήσει την κατάσταση σε μια αλλη κατεύθυνση. Την εκκείριση δεν την ήθελε ο Ενρίλε και οι δυνάμεις που συνεργάζονταν, γιατί και υπο-

νομείσε τις διαπραγματεύσεις με συνεχείς επιθέσεις ενάντια στους αντάρτες και δολοφονίες λαϊκών ηγετών, όπως τον Ορλάντο Ολίβα που ήταν πρόεδρος της ομοσπονδίας των συνδικάτων.

Όμως οι κομμουνιστές στις Φιλιππίνες με μια ελεγκτική ταχτική καθόρθωσαν τα διασπάσαν τις δυνάμεις της εξουσίας και να εκμηδυνώσουν τις αντιθέσεις. Είναι χαρακτηριστική δήλωση που είχαν κάνει, ότι σε περίπτωση πραξικόπηματος θα υποστηρίζουν την Ακίνο. Έτσι μετά την αποτυχία της συνομοσπίας η Ακίνο και οι εκπρόσωποι του Ν.Δ.Φ. έκλεισαν εκκείριση 60 μερών.

Όσο μελετάμε την κατάσταση στις Φιλιππίνες και ενημερωνόμαστε από το Κ.Κ.Φ. τόσο μας δημιουργείται η πεποίθηση ότι ο λαϊκός στρατός και το κόμμα παίρνουν καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις των Φιλιππίνων και ότι όλο και περισσότερο οι μάζες καταλαβαίνουν ότι η νίκη βρίσκεται στην άκρη του γιουφελιά.

**ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ
ΣΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»**

Εξαμηνια συνδρομή εσωτερικού 350 δραχ.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 700 δραχ.
Ετήσια συνδρομή εξωτερικού 6 δολ.

Από άρθρο Τούρκων συντρόφων για το Αιγαίο

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birlesin!
İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU
HAYRAN
EYLÜL 1968
SAYI 72
2 AMK
TÜRK YE KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΘΕΡΜΑΙΝΟΝΤΑΙ ;

Παραθέτουμε μεγάλα αποσπάσματα από ένα άρθρο της εφημερίδας «Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΤΚΡ/Μ-Ι» στην ΕΛΛΑΔΑ που εκδίδουν οι Τούρκοι σύντροφοι σχετικά με το Αιγαίο.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η ματιά των Τούρκων συντρόφων πιάει από μια συνολική σκοπιά το ζήτημα των ελληνοτουρκικών σχέσεων και εντοπίζει το ρόλο του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού ο' ότι αφορά την Ελλάδα.

Αυτή η παράθεση σκοπεύει στο να δώσει στους αναγνώστες μας μια εικόνα των θέσεων των Τούρκων συντρόφων πάνω ο' αυτό το ζήτημα και δεν σημαίνει υιοθέτηση από την εφημερίδα κάθε γραμμής αυτών των θέσεων. **Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας.**

«Τον τελευταίο καιρό, οι διαφορές μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας αναζωπύθηκαν. Στο Αιγαίο, έγιναν και από τις δύο μεριές ασκήσεις, με τα πολεμικά πλοία, για να δείξουν τη δύναμή τους. Ο αρχιδεσμοσύλακας της Τουρκίας, Εφβέν, βάζοντας τη στολή του φαντάρου στον Οζάλ και παίρνοντας τους αρχιναύαρχους άρον - άρον κατέφθασαν στα μέρη που γίνονται οι ασκήσεις.

Μ' αυτή την όψη οι τουρκικές κυρίαρχες τάξεις «πέρασαν» στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και στον ελληνικό λαό ένα μήνυμα ισχύος: «Προσέξτε πετώντας τα σακκάκια μας μπορούμε εύκολα να φερθείμε με το χακί». Σήμερα λέμε ειρήνη, αβριο μπορούμε να ποίμε πως έχουμε πόλεμο».

Οι αστικές εφημερίδες των δύο πλευρών του Αιγαίου, αναζωπύρισε και ξανάβγαλε τις γνωστές κρυψές που προκαλούν βαρσοψήματα (τα ίδια και τα ίδια).

Η ελληνική μπουρζουαζία με το σκεπτικό, «οι πάμε για πόλεμο» χρησιμοποίησε το γνωστό θέμα της τουρκικής αδιαλλαξίας και επιθετικότητας, έδωσε έμφαση στο θέμα της τουρκικής απειλής εναντίον των νησιών του Αιγαίου και της Δυτικής Θράκης.

Και οι δύο πλευρές, για να χαλιναγωγήσουν την κοινωνική πάλη των εργατών, αναζωπύριζον το σοβινισμό και τον εθνικισμό.

Γενικά η άρχουσα τάξη της Ελλάδας και τελευταία ιδιαίτερα το ΠΑΣΟΚ, που έχει βάλει στόχο τον «Πανελληνισμό», προφασισμένο την επιθετικότητα της Τουρκίας, προσπαθεί να καλλιεργήσει μια εχθρική διάθεση προς την Τουρκία. Αυτή η πολιτική που έχει εφαρμοστεί με κατεύθυνση τα καθυστερήματα λαϊκά στρώματα, οι-τι η πολιτική που είναι ενάντια στην Τουρκία, έχει γίνει σημείο συνάντησης της Αντιπολίτευσης και των ρεφορμιστών με την κυβέρνηση, με στόχο να τραβήξουν και τις λαϊκές μάζες με το μέρος τους.

Τα ίδια ισχύουν και για τη χώρα μας. Οι Τούρκοι πασάδες στους δεκάδες χιλιάδες μαζεμένους Τούρκους φαντάρους προπαγανδίζουν «να είναι έτοιμοι με ατσάλινη ψυχή και χωρίς καθυστέρηση στην εκπαίδευσή τους», τους μαθαίνουν διάφορους ύμνους στους τόπους εκπαίδευσής γερμάτους σοβινισμό.

Η πολιτική στο Αιγαίο της Τουρκικής άρχουσας τάξης δεν είναι τόσο «ξυσότερη», όσο της ελληνικής άρχουσας τάξης.

Αυτή η πολιτική κρύβει έποελα

συμφέροντα. Η άρχουσα τάξη της Τουρκίας έχει βλέψεις στα νησιά και στη Δυτ. Θράκη...

«Η ελληνική μπουρζουαζία αυτή τα ξέρεει καλά. Ξέρει πολύ καλά ότι δεν είναι άδικος ο λόγος ύπαρξης του στρατού στο Αιγαίο, γι' αυτό και εξοπλίζει τα νησιά.

Απέναντι ο' αυτό το πρόβλημα οι ιμπεριαλιστές τι θέση παίρνουν.

Οντας σε πλεονεχτική θέση ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και οι ι-πόλοιπες δυτικές καπιταλιστικές ι-μπεριαλιστικές χώρες, σήμερα δεν θέλουν να ξεσπάσει ένας ελληνο-τουρκικός πόλεμος. Πιστεύουν πως ένας τέτοιος πόλεμος θα εξασθενήσει τη Νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Με τη μικρή υπεροχή που έχουν οι Τούρκοι πιστεύουν ότι θα ριζούν τους Έλληνες στην αγκαλιά των Σοβιετικών. Ξέρουν καλά ότι τα αισθήματα του ελληνικού λαού είναι αντι-ιμπεριαλιστικά και ιδίως αντιαμερικάνικα και ότι θα πάρουν μια ένταση, και μπορεί έτσι να δοθεί δυνατότητα να δυναμώσει η ρωσική επιρροή.

Ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ τους φόβους των ιμπεριαλιστών προσπαθεί να τους χρησιμοποιήσει σαν όπλο απειλής, ενάντια στους ιμπεριαλιστές.

Στο τραπέζι λεηλασίας που έστρωσαν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές για την περιοχή, αργότερα με περισσότερη αμοιβή όρεξη μπορεί να ριχτεί η ρωσική αρκούδα. Και φαινομενικά είναι ενάντια στον πόλεμο (οι Ρόσοι). Έχουν ένα στυλ έξιπνο, ψυχραιμο και διατηρητικό. Αλλά στην πραγματικότητα κάτω απ' αυτά, προσπαθούν να επηρεάσουν την ελληνική άρχουσα τάξη για πόλεμο.

Με τον πόλεμο, πιστεύουν πως θα αναόξουν μια καινούρια πληγη στο ΝΑΤΟ. Φυσικά τον πόλεμο που μπορεί να προκύψει από τις Ελληνο-τουρκικές προστριβές, δεν τον θέλουν μόνο οι σοσιαλιμπεριαλιστές. Αυτή η διαμάχη σιμφέρει τα μονοπώλια όπλων των καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών...

«Στο Αιγαίο δεν υπάρχει πρόβλημα. Γενικότερα ανάμεσα στην Ελλάδα και στην Τουρκία και ειδικότερα στο Αιγαίο δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα που δεν μπορεί να λυθεί. Οι δημιουργοί του προβλήματος είναι οι ιμπεριαλιστές και οι άρχουσες τάξεις Τουρκίας και Ελλάδας. Σήμερα δεν υπάρχει στον ορίζοντα κάποιος σοβαρός κίνδυνος πολέμου. Και οι δύο πλευρές αποφεύγουν τον πόλεμο επειδή ξέρουν ότι θα δημιουργήσει οικονομικά προβλήματα και ένταση της κρίσης...

«Αλλά πρέπει να τονίσουμε όμως: «αυτές οι... Οι κομμουνιστές και των δύο χωρών πρέπει να αγρι-πνούν. Τους σκοτεινούς κύκλους που αναζωπύριζον τις διαμάχες και τον πόλεμο, τα σχέδια της και τη δράση τους, πρέπει να τους αποκαλύπτουν ακοίραστα στους λαούς τους...»

«Το Αιγαίο είναι θάλασσα φίλιας. Δεν έχει κανέναν το δικαίωμα να ματοκυλάει με το αίμα των εργατών και αγροτών τη θάλασσα, όπου ο ήλιος λάμπει σαν το διαμάντι, την καθαρή καταγάλανη θάλασσα του Οδυσσέα.